

Skub

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 2 • APRIL 2022

TEMA: Krigen i Ukraine – reaktioner i den kommunistiske bevægelse side 4-19
Læs også: Fra ghettoliste til parallelsamfund side 20-22

Indholdsfortegnelse

Nej til den imperialistiske krig i Ukraine!	4
Et ord til mine landsmænd	5
Hvad er det, der sker i og omkring Ukraine?	7
Vejen til et stop for imperialistiske krige er socialismen	9
Udtalelse fra Horserød-Stutthof Foreningen	14
Sandheden om krigen i Ukraine	15
»Skyd de russiske hunde!«	16
Fra ghettoliste til parallelsamfund	20
En slidsom march mod fred. Mindeord om Kim Jong Il	23
Cuba viser at en bedre verden er mulig	25
60-året for Hans Kirks død	26
Georg Laursen, en dansk internationalist	27
Bøger	29
Majhilsener	31
DKU holder landsmøde	32

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partibutik, Frederikssundsvej 64,
København NV

Torsdag 13-16

Fredag 13-16

Telefon: 33 91 66 44

Kontingentsatser i DKP

Medlemmer med årsindtægt
under kr. 150.000: Kr. 200 pr. kvartal
over kr. 150.000: Kr. 450 pr. kvartal

Bank 1551 0009889744
Giro 9889744 (+01< +9889744)

Manuskripter til **SKUB**

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Annoncepriser i **Skub**

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub

Skub nr. 2 april 2022

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV

Tlf.: 33 91 66 44

www.dkp.dk

E-post dkp@dkp.dk

Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke
nødvendigtvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr.
200

Deadline næste gang den 31. juli 2022

Forsidebilledet: Øverst russisk kampvogn med det berømte Z. Nederst forcerer Lugansk-folkerepublikkens folkemilits floden Nordlige Donets og indtager landsbyen Trekhisenka. Foto: Novosti

Nej til EU's dødsspiral - stem nej den 1. juni

Den 1. juni skal den danske befolkning stemme om afskaffelse af det militære EU-forbehold. Efter en del diskussion fremgår det nu også af stemmesedlen, at det faktisk er tilfældet. De mest EU-positive partier havde satset på overhovedet ikke at skulle nævne EU-forbeholdet for vælgerne på stemmesedlen. I skrivende øjeblik har statsminister Mette Frederiksen i lige så utroværdig stil forsøgt at berolige befolkningen med, at der ikke er antydning af splittelse mellem EU og NATO, efter at Dansk Folkepartis Morten Messerschmidt havde udtrykt bekymring for alliancen med især USA og Storbritannien. Så er man dog advaret.

EU, som i de store geopolitiske konflikter sædvanligvis fungerer som NATO's forlængede arm, fortsætter foreløbig med at spille sin rolle som allieret med den allerstærkeste og mest aggressive imperialisme, USA-imperialismen. Blot skal EU nu også have direkte dansk deltagelse i de militære ambitioner. Magtmæssigt – politisk, økonomisk og militært – har NATO's og EU's østudvidelser bevæget sig i nogenlunde samme takt igennem de sidste årtier. Konsekvenserne af det sås mest tydeligt (og blodigt) i 90'ernes interventionskrige i det tidligere Jugoslavien – og ses i den nuværende stedfortræderkrig mod Rusland i Ukraine.

EU (dengang EF) blev udover som et økonomisk samarbejde mellem de oprindelige 6 medlemsstater – Frankrig, Vesttyskland, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg – ellers også lanceret som et fredens projekt, et projekt som skulle sikre en europæisk fred efter to skrækelige verdenskrige – og netop denne europæiske fred er sagens kerne: Det er åbenlyst, at forsøget på at skabe et nyt økonomisk – og dermed også industrielt, teknologisk og militært – imperium på europæisk jord også er et forsøg på at skubbe de militære konflikter ud på den anden side af imperiets grænser – på den anden side af »Europas« grænser. Derfor er Europa nu lige pludselig ikke længere en geografisk afgrænsning ifølge EU, men en såkaldt »værdimæssig« afgrænsning, der f.eks. ikke inkluderer Rusland. Her skal man nu heller ikke lade sig snyde: Når EU taler om demokrati, menes der nemlig markedsøkonomi – og når der i EU tales om menneskerettigheder, menes der den uindskrænkede private ejendomsret over produktionsmidlerne.

EU's og NATO's tre årtier lange åbenlyse *Drang nach Osten* må anses som hovedårsagen til, at verden i skrivende øjeblik står på randen af en ny storkrig. Et opgør med imperialismens drift mod død – og mod den uundgåelige konfrontation med de lande og folk, som står i vejen for imperialismens fremmarch – kræver et opgør med EU og NATO. En åbning for dansk deltagelse i et EU-militært samarbejde vil være et tilbageskridt for fredens kræfter.

Så stem nej den 1. juni, også for fredens skyld. Ikke på trods af konflikten i Ukraine, men snarere på grund af den. Siden Ruslands genforening med Krim i 2014 har de stadig mere massive leverancer af våben til den ene af de krigsførende magter, Ukraine, kun været med til at forværre og forlænge konflikten. Prisen for EU's og NATO's materielle støtte til regeringen i Kiev er i skrivende øjeblik allerede betalt af tusindvis af døde og sårede ukrainere og russere.

Kampen for freden er en kamp mod EU og NATO. Den 1. juni har vi muligheden for at sige nej til endnu mere dansk deltagelse i denne dødsspiral. Derfor: Stem nej til afskaffelse af det danske militære EU-forbehold.

Danmarks Kommunistiske Parti holder

Landsledelsesmøde

den 21.-22. maj 2022

Det politiske hovedpunkt er ifølge landsledelsens årsarbejdsplan en aktualisering af partiets indenrigspolitiske profil. Derudover skal mødet følge op på beslutningerne fra blad- og mediekonferencen den 19. marts, og der kan forventes en debat om den internationale situation og dens konsekvenser for fredsbevægelse og venstrefløj i Danmark. Mødet er åbent for alle medlemmer af DKP. Tilmelding og nærmere oplysninger hos

Gerhard Wehlitz på tlf. 3063 7118, e-post gewe@live.dk, eller

Gitte Thomsen, tlf. 98139681, e-post folket@folketsradio.dk

Forretningsudvalget

Fællesudtalelse fra verdens kommunistiske partier:**Nej til den imperialistiske krig i Ukraine!**

Der skal en selvstændig kamp til mod monopolerne og borgerskabet, for omstyrtelse af kapitalismen, for styrkelse af klassekampen mod imperialistisk krig, for socialisme!

1. De kommunistiske partier, som underskriver denne fællesudtalelse, er modstandere af den imperialistiske konflikt i Ukraine, som udgør en af konsekvenserne af den tragiske situation, der er skabt for folkene efter socialismens fald og Sovjetunionens opløsning. Både de borgerlige og de opportunistiske kræfter, der i årevis har modarbejdet USSR og for nylig fejrede 30-året for dens opløsning uden med et ord at nævne, at kapitalismens genrejsning betød afvikling af historiske landvindinger for arbejderne og folkene og satte sovjetfolkene tilbage til klasseudbytningens og de imperialistiske kriges tidsalder, står afklædte tilbage.
2. Begivenhederne i Ukraine, som finder sted inden for monopolkapitalismens rammer, hænger sammen med USA's, NATO's og EU's planer og deres intervention i regionen i forbindelse med deres skarpe konkurrence med det kapitalistiske Rusland om kontrol med landets markeder, råstoffer og transportnet. De imperialistiske magter dækker over disse bestræbelser i deres kapløb om at promovere egne påskud såsom »at forsvare demokratiet«, »selvforsvar« og retten til »at vælge sine alliancer«, overholdelse af FN's eller OSCE's principper eller en påstået »fascisme«, mens man helt bevidst ser fascismen som isoleret fra det kapitalistiske system, der har skabt den og bruger den.
3. Vi anklager de fascistiske og nationalistiske kræfter i Ukraine, antikommunismen og forfølgelsen af kommunister, diskriminationen mod den russisktalende befolkning, den ukrainske stats væbnede angreb på folket i Donbass. Vi fordømmer de euro-atlantiske magters brug af Ukraines reaktionære politiske kræfter, herunder fascistiske grupperinger, til virkeliggørelse af deres planer. Derudover er den antikommunistiske retorik mod Lenin, bolsjevikkerne og Sovjetunionen, som den russiske ledelse har grebet til for at retfærdiggøre sine egne strategiske planer i regionen, uacceptabel. Ingen plet kan dog sættes på socialismens enorme fortjenester i Sovjetunionen, som var en multinational union af ligestillede socialistiske republikker.
4. Den Russiske Føderations beslutning om først at anerkende de såkaldte folkerepublikker i Donbass som uafhængige stater for derefter at overgå til en russisk militær intervention, der finder sted under påskud af russisk selvforsvar, demilitarisering og denazificering af Ukraine, blev ikke truffet for at beskytte regionens folk eller freden, men for at fremme russiske monopolars interesser i Ukraine og deres konkurrence med vestlige monopoler. Vi udtrykker vor solidaritet med Ruslands og Ukraines kommunister og folk, og vi står på deres side mod nationalismen, som borgerskabet i alle lande udnytter. De to landes folk levede i fred og fælles velfærd i Sovjetunionen, og hverken de eller noget andet folk har interesse i at tage parti for den ene eller anden imperialist eller alliance, der tjener monopolernes interesser.
5. Vi henleder opmærksomheden på, at de illusioner, som de borgerlige kræfter fremmer, når de påstår, at der kunne tænkes en »bedre sikkerhedsarkitektur« i Europa med EU-intervention, et NATO uden militære planer og aggressive våbensystemer på sit territorium, et Fredens EU eller en fredelig multipolær verden, er dødsensfarlige. Ingen af disse ideer har noget med virkeligheden at gøre, men leder på afveje i den antikapitalistiske og antiimperialistiske kamp, når de søger at opdyrke den opfattelse, at der kan findes en fredelig imperialisme. Sandheden er, at NATO og EU som alle forbund mellem kapitalistiske lande er rovalliancer med en dybt reaktionær natur, som aldrig kan blive til folkets gavn, men vil vedblive at modarbejde arbejderne og folkene – at kapitalismen går hånd i hånd med imperialistiske krige.
6. Vi opfordrer folkene i de lande, hvis regeringer er involverede i begivenhederne, i særdeleshed gennem NATO og EU, men også Rusland, til at kæmpe imod de borgerlige kræfters propaganda, som lokker folk til at lade sig bruge som kanonføde i imperialistiske krige. At forlange lukning af militærbaser og hjemtrækning af tropper på missioner i udlandet, at styrke kampen for at gøre deres lande fri af imperialistiske planer og alliancer som NATO og EU.
7. Arbejderklassens og de folkelige lags interesser kræver af os, at vi styrker klassekriteriet i vor analyse af det, der sker, og at vi udstikker vor egen selvstændige vej mod monopoler og borgerskab, for omstyrtelse af kapitalismen, for styrkelse af kampen mod imperialistisk krig, for socialismen, der er så påtrængende nødvendig som nogen sinde.

Underskrevet af 74 kommunistiske og beslægtede partier og ungdomsorganisationer, deriblandt DKP

Et ord til mine landsmænd

Af Ivan Nikitjuk

Denne meget personlige appel blev rundsendt til et stort antal kommunistiske partier af Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti den 11. marts 2022

Jeg er ukrainer, født i Vestukraine, i landsbyen Triskino, men opvokset i nærheden af heltebyen Odessa. Og fordi jeg er født og har mine rødder i Vestukraine, véd jeg præcis, hvad banderismen¹ er for noget. Min familie har på egen krop følt banderisternes had til sovjetstyret og til alle, der støttede det. Min kødelige onkel, krigsveteran og formand for landsbysovjetten, Roman Ivanovitj Nikitjuk, blev sammen med sin kone skudt af banderisterne ind gennem vinduet med en maskinpistol, mens de lå og sov. De kom også hjem til os og truede min far, fordi han havde begravet sin bror, som de havde dræbt. Hos naboen, en russisklærer, dræbte banderisterne hele familien og skånedede ikke engang et spædbarn i vuggen, men hakkede det ihjel med en økse.

Og når jeg i dag taler med venner og bekendte fra Ukraine, som er blevet bombarderet med banderistisk propaganda, hører jeg dem ofte jamre hysterisk over, at russiske soldater er kommet for at slå dem ihjel, at Rusland ønsker at tvinge Ukraine i knæ og få det til at kapitulere.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at Rusland ikke fører krig mod Ukraines folk, og at det ikke indgår i Ruslands planer at kolonisere Ukraine eller ydmyge det ukrainske folk. Rusland kæmper mod banderister og nazister, der udgør en fare ikke blot for Ukraines og Ruslands folk, men for hele verden og er et dødbringende våben i hænderne på deres oversøiske herrer.

Jeg henvender mig til mine ukrainske landsmænd, i første række til dem, der frygter ordet kapitulation, for hvor bittert det end er at måtte indrømme det, har I for længst kapitulert. Fremfor alt kapitulerede I i 2014 til

nazisterne ved at støtte deres hekseabbat på Maidan-pladsen. I tav, da de brændte mennesker levende i Fagforeningernes Hus i Odessa. I tav, da de dræbte Oles Buzina. I tav også, da nazisterne ødelagde mindesmærkerne for Zjukov, Suvorov og andre krigshelte og før dem mindesmærkerne for Lenin, der havde skabt den ukrainske stat, og I tav fortsat, da de ødelagde æresmonumentet i Lvov.

I tav, da nazisterne kom til Ukraines skoler med det ene formål at lære jer og jeres børn at hade russerne. I sendte jeres børn til

Azov-nazisternes banderistlejre, *Banderistisk »hekseabbat«* med ukrainske flag og Højresektorens sort-røde fane. Bemærk hvor man lærte dem at slå russere

ihjel. Ydermere sendte I 8 år igennem jeres børn, brødre, ægte-mænd, og selv kvinder var med, til den Antiterroristiske Operationszone for at tjene penge vel vidende, at I dér, i Donbass, slår jeres lige ihjel for penge – russiske kvinder og mænd, børn, gamle mennesker. I tav stadig, mens borgere i Donetsk og Lugansk i jeres påhør blev hånet og kaldt mindreværdige og undermennesker.

I blev ved med at tie, da man strøg russerne fra listen over Ukraines indfødte folkeslag, da man forbød det russiske sprog, den sovjetiske symbolik, Ukraines Kommunistiske Parti.

I tav endnu, da hr. Avakov² officielt fremlagde planer for koncentrationslejre og for indgreb mod anderledetænkende og russisksindede. I tav, da der blev opstillet kollaboratørlistor over Krim-boer.

I kendte jo til bombardementerne af Donetsk og Lugansk. I vidste, de fandt sted, vidste, at folk blev tvunget til at søge tilflugt i kældre eller dræbt, selv om de ikke var skyldige i andet end ikke at ville underkaste sig banderisterne. Selvfølgelig vidste I det, men I gjorde intet for at standse myrderierne. I drak uforstyrrede jeres kaffe eller te eller måske en flaske hjemmebrændt i Dnepropetrovsk, Kiev, Tjernigov, Lvov osv., og det hele ragede jer en høstblomst.

I havde lært jer at leve med nazismen. I så roligt til, mens jeres lands præsident i fjernsynet hyldede en notorisk fascist som Ukraines helt. Og I syntes, at det var da helt i orden. I kastede jeres følelse af menneskelig værdighed over bord, når I arrangerede fakkeltog under råbene »Klyng moskovitten op!« og »Bandera kommer og indfører orden« og sang det polske pophit *Endnu lever Ukraine*.

Kig engang på et kort over Ukraine. For firs år siden var det den Røde Hærs soldater, russere og ukrainere, tatarer og uzbeker, armenere og kazakher, repræsentanter for alle USSR's folkeslag, der heltmodigt befriede Ukraine og det ukrainske

folk fra den tyske nazismes brune pest. Deres blod vædede den ukrainske jord. Her kæmpede Kovpaks³ partisaner tappert, her gav de deres liv, her led og døde den Unge Gardes komsomol-ler. Det vil vi altid bære i vor erindring, det har vore fædre og bedstefædre givet os i arv, det var det, vi talte om, når vi sagde: Ingen og intet er glemt. Det er det, vi alle har fået indprentet fra barnsben af.

At glemme disse hellige ord er at forråde os selv, forråde vore forfædre, deres minde og det, de lærte os. Det er det, I aldrig skulle have ladet ske. som I skulle have givet jeres liv for, men aldrig ladet ske.

Men det var netop det, der skete. I dag tager de, som i otte år rystede i bukserne for nazisterne, våben i hånd og giver sig med patos til at tale om at forsvare fædrelandet. Hvilket fædreland, og hvem er det, I vil forsvare det imod? I kujoner! Det smerter at måtte indrømme det, men det, I skulle have gjort, må nu gøres af unge russiske drenge, der er vokset op i den samme tid som I. Men de har vist sig mere standhaftige, de husker de helte, som gik før dem, og véd, hvor de er, og hvorfor de er kommet.

I taler meget om frihed. Men er det det, I har, når I bliver jaget ned i kældrene af de magthavere, som ikke kommer jer til hjælp, ikke evakuerer jer fra byerne, ikke bringer jer hverken brød eller andet, men dækker sig bag jer som levende skjolde? Russiske drenge dør for at redde jer fra nynazisterne. Mens Avakov griner i skægget, fordi han har taget Kharkovs borgere som gidsler og lagt byen i ruiner.

I dag taler I om, at det russiske folk er blevet jeres fjende. Men er det ikke på tide at overveje, hvad I selv er blevet? I siger, russerne ikke er jeres brødre. Men kan man være brødre med dem, der har underkastet sig nynazisterne? Som har sluttet sig til dem? Som i al denne tid har tiet? Mens de, som kæmpede, ligger i deres grav. Mens de, som kæmpede, kom i fængsel, og dér sidder de stadig.

Landsmænd! Kom til fornuft! Russerne er ikke jeres fjender. Russere og ukrainere er ét folk. Sammen besejrede vi den tyske fascisme under store ofre og med heltemod. Husk på jeres historie, kast et blik i tidernes dyb, og I vil se, at ulykker altid har ramt det ukrainske folk, når det kappede båndene til sine brødre, det store russiske folk. Vi er blodsbrødre og bør ikke skyde på hinanden. Sig til jeres sønner, at de skal holde op med at skyde på russiske drenge, at de skal lægge våbnene og tage hjem for at bygge et nyt demokratisk Ukraine sammen med Rusland.

Noter

¹ Efter *Stepan Bandera* (1909-1959), Ukraines quisling

² *Arsen Avakov* (født 1964), ukrainsk indenrigsminister 2014-21, tidligere guvernør i Kharkov-regionen, medskaber af den nynazistiske Azov-bataljon

³ *Sydir Kovpak* (1887-1967), fremtrædende ukrainsk partisanleder under 2. verdenskrig

Oversat fra russisk

Jernbanestationen i Kramatorsk, hvor 100 flygtninge blev dræbt ved et af flere falske flag-angreb. Foto: Novosti

Hvad er det, der sker i og omkring Ukraine?

Af Vjatjeslav Tetjokin, historiker, dr. phil., medlem af KPRF's centralkomité

Der er krig i Ukraine. Udefra set ligner det en væbnet konflikt mellem Rusland og Ukraine. Alle politiske kræfter, også venstrekræfterne, har udtalt sig om disse begivenheder. Bedømmelserne spænder fra humanistisk-emotionelle (»mennesker dør, stop krigen«) til rent klassemæssige (»Vesten sætter to oligarkregimer op mod hinanden«). I virkeligheden har denne konflikt dybe rødder. I vor analyse af situationen er vi nødt til at inddrage både *klassekampens nationale indhold* og *den nationale kamps klassemæssige indhold*.

Hvad er Ukraine?

Det nuværende Ukraines territorium var indtil midten af det 17. århundrede et tyndtbefolket område, som nabolandene førte krig om. Ved begyndelsen af det 20. århundrede var de landskaber, som nu udgør Ukraine, delt mellem Polen, Østrig-Ungarn og Rusland. Efter 1917-revolutionen erklærede en del af disse landskaber sig for en tid selvstændige. Men i 1922 tilsluttede de sig Sovjetunionen som den Ukrainske Socialistiske Sovjetrepublik. Dermed var Ukraine blevet en stat, omend med begrænset suverænitet.

Ukraine var et landbrugsland. For at sikre landets udvikling fik det i 1918 på Lenins forslag overladt seks russiske industriregioner mod øst og mod syd, der aldrig tidligere havde tilhørt Ukraine. Blandt dem var regionerne Donetsk og Lugansk. I 1939 blev Galicien (Vestukraine), som indtil da havde været en del af Polen, forenet med Ukraine. Ukraines nuværende territorium er et resultat af landets indtræden i Sovjetunionen. Det er »syet« sammen af etnisk forskelligartede stumper fra Galicien (Lvov) med stærk katolsk indflydelse til Østukraine, der hælder stærkt mod Rusland.

Det socialistiske Ukraine udviklede sig stærkt. Til metal- og kuludvinding kom luftfarts- og raketindustri, petrokemi, elektroenergi (4 atomkraftværker) og forsvarsindustri. Det var som medlem af Sovjetunionen, at Ukraine fik ikke blot den overvejende del af sit nuværende territorium, men også et økonomisk potentiale, der gjorde det til en af de ti største økonomier i Europa. Ukrainske politikere blev dominerende i ledelsen af USSR. Nikita Khrusjtjov, Leonid Bresjnev, Konstantin Tjernenko, alle fra Ukraine, regerede USSR fra 1953 til 1983.

Efter USSR's opløsning i december 1991 blev Ukraine for første gang i sin historie en selvstændig stat. Men derved ødelagdes en århundredgammel økonomisk integration med Rusland. »Markedsmodellen« førte til afindustrialisering af Ukraine og til et brat fald i befolkningens levestandard. Rovprivatisering skabte en oligarkklasse.

I dag er landet et af Europas fattigste. Graden af korruption og social ulighed hører til de højeste i verden. Forarbejdnings-

industrien er, bortset fra metallurgi, stort set tilintetgjort. Ukraines økonomi holdes kun oppe af vestlige lån og af pengeoverførsler fra borgere, der er rejst til Europa eller Rusland på jagt efter arbejde (omkring 10 millioner ud af en befolkning på 45 millioner), hovedsagelig kvalificerede specialister. Degraderingen af den menneskelige kapital har nået grænsen. Landet står på randen til en national katastrofe.

Det er den ukrainske befolkning stærkt utilfreds med. Men folkets utilfredshed med den provestlige regering er blevet manipuleret derhen, at det ved hvert valg er endnu mere provestlige kræfter, der sejrer. I februar 2014 blev der under direkte medvirken af USA og andre NATO-lande gennemført et statskup. USA har offentligt erklæret at have investeret 5 milliarder dollars i forberedelsen af kuppet.

Nynazister kom til magten. De stammede først og fremmest fra Vestukraine (Galicien), der i århundreder havde været under polsk og østrig-ungarsk styre. Der havde yderligtgående nationalistiske, antisemitiske, antipolske, russofobiske og antikomunistiske holdninger længe været stærke. Da Hitler invaderede Sovjetunionen, blev de tyske tropper i Vestukraine mødt med blomster. Der blev opstillet SS-divisioner, som blev sat ind mod den Røde Hær. Lokale nationalister under ledelse af Hitler-beundrerer Stepan Bandera gik i gang med at udrydde den jødiske befolkning. I Ukraine blev der dræbt omkring halvdelen million jøder. Det var en fjerdedel af alle Holocaustofre. Under Volyn-massakren i 1944 blev omkring hundrede tusinde polakker brutalt myrdet i Vestukraine. Banderisterne myrdede partisaner og brændte indbyggere i hundreder af hviderussiske landsbyer levende. Ukrainske nationalister gjorde tjeneste som fangevogtere i tyske koncentrationslejre og var berygtede for deres grusomhed.

Endnu efter krigen, fra 1945 til 1953, terroriserede antikomunistiske og antisovjetiske oprørere befolkningen i Vestukraine med støtte fra USA og Storbritannien. I de år blev omkring halvtreds tusinde borgere dræbt af banderisterne. Det var sådanne kræfter, fascisternes efterfølgere og efterkommere, der kom til magten efter 2014-kuppet. Traditioner for antipolsk, antisemitisk og antirussisk terror er meget stærke i det nynazistiske miljø, der i dag reelt styrer Ukraine. Den 2. maj 2014 blev 42 modstandere af banderisterne brændt levende i fagforeningernes hus i Odessa.

Nynazisterne og oligarkkapitalen

Ligesom SS i Tyskland tjener banderisterne som storkapitalens stødtropper. Forskellen er kun, at banderisterne efter at have indgået en klassealliance med det lokale oligarki afholder sig fra åbenlys antisemitisme. Banderisterne kontrollerer stramt alt, hvad statsmagten foretager sig, ved at afpresse den med trussel om kup. På den anden side er det den amerikanske ambassade i Kiev, der bestemmer Ukraines politik.

Medlemmer af den nynazistiske Azov-bataljon aflægger ed inden afmarch til fronten.

Den nuværende ukrainske stat er i sin natur et forbund mellem storkapital og statsbureaukrati med støtte i kriminelle og fascistiske elementer under USA's fulde politiske og finansielle kontrol.

Siden 2014 har den nazistiske ideologi slået rod i Ukraine. Sejren over fascismen den 9. maj er ikke længere helligdag i Ukraine. Ukrainske fascister – de samme, som organiserede og deltog i krigstidens forbrydelser – hyldes officielt som nationalhelte. Hvert år afholdes fakkeltog til ære for de fascistiske forbrydere. Gader og pladser opkaldes efter dem. Ukraines Kommunistiske Parti er gået under jorden. Intimidering og likvidering af politikere og journalister er blevet hverdagskost. Der sker ødelæggelser af Lenin-monumenter og alt, hvad der minder om livet i Sovjetunionen.

Samtidig er der iværksat forsøg på tvangsassimilering af Ukraines russiske befolkning med undertrykkelse af det russiske sprog. Et forsøg på at indføre afrikaans i stedet for engelsk i Sydafrika førte til opstanden i Soweto i 1976. Det samme er sket i Ukraine. Forsøget på at ændre skolernes undervisningssprog fra russisk til ukrainsk stødt på voldsom modstand i Donetsk- og Lugansk-regionerne. Folk greb til våben. I maj 2014 blev der dér afholdt en folkeafstemning, hvor 87% af borgerne stemte for uafhængighed. Således opstod Donetsk- og Lugansk-folkerepublikkerne. Efter flere forsøg på at indtage folkerepublikkerne med magt gik nazisterne i Kiev over til terror. 8 års kanonbombardementer myrdede over 13.000 indbyggere i Donbass, herunder børn, kvinder og gamle. Alt mens verdenssamfundet tav.

Ruslands kommunister tager i høj grad aktiv del i forsvaret af Donbass-republikkerne. Hundreder af kommunister kæmper mod nazisterne i folkerepublikernes selvforsvarsstyrker. I sne-sevis af kommunister er faldet i denne kamp. KPRF har i de 8 år sendt 93 kolonner med humanitær nødhjælp på i alt 13.000 tons til de to republikker og har taget mod tusinder af børn til hvile og lægehjælp i Rusland. KPRF har i alle disse år krævet af Ruslands regering, at den anerkender Donbass' uafhængighed.

I marts 2015 indgik man på russisk initiativ og med deltagelse af Tyskland og Frankrig Minsk-aftalerne, der forudså en

særstatus for Donbass-republikkerne som en del af Ukraine. Men Ukraine rettede sig ikke efter dem, fordi man i stedet forberedte et angreb på de to folkerepublikker. USA, Storbritannien og andre NATO-lande bistod med klargøring af den ukrainske hær. Der blev oprettet mere end 30 større militære objekter i Ukraine, heriblandt 15 Pentagon-laboratorier til fremstilling af bakteriologiske våben. Det er dokumenteret, at der her arbejdes med pest, kolera og andre dødelige sygdomme. Samtidig forberedte man sig på at opstille amerikanske krydsermissiler i Ukraine. Med sine fire atomkraftværker og sit store teknisk-videnskabelige potentiale er Ukraine i stand til at bygge atomvåben. Det blev sagt åbent, at det var hensigten. Situationen i Ukraine blev stadig mere truende for Ruslands sikkerhed.

I december 2021 henvendte Rusland sig til USA og foreslog forhandlinger om ikke-udvidelse af NATO. Det nægtede USA og NATO at tale om. I januar 2022 advarede Rusland om, at det ville blive nødt til at tage yderligere skridt til at forsvare sin sikkerhed. Men på det tidspunkt havde Ukraine koncentreret 150.000 soldater og nazistiske bataljoner i Donbass. Kiev forberedte sig med amerikansk støtte på i marts måned i år at gå i krig for at bemægtige sig kontrollen med Donbass.

Den 22. februar anerkendte præsident Putin Donbass-republikkerne. Den 24. februar greb den Russiske Føderations væbnede styrker militært ind.

En krig for verdensherredømmet

Rusland har ingen planer om at besætte Ukraine. Indgrebet formål er at befri Ukraine for nazister og sikre landets neutralitet, dvs. at det afstår fra at melde sig ind i NATO. De russiske styrkers taktik er at angribe militære mål med færrest mulige ofre blandt civile og ukrainske soldater og undgå ødelæggelse af civil infrastruktur. Det er et broderfolk. Vi skal også leve sammen med dem i fremtiden. Men Bandera-nazisterne betjener sig af de tyske fascistes mest modbydelige taktik ved at bruge civilbefolkningen og dens boliger som menneskelige skjolde. De indsætter artilleri og tanks mod boligkvarterer, forbyder borgerne at forlade krigszonerne og tager hundredetusinder af mennesker som gidsler.

Nazisternes ugeringer møder ingen fordømmelse i Vesten. Det er USA, der har interesse i krig og fører en informationskrig gennem de massemedier, det kontrollerer; kun *Russia Today* står imod. USA søger at ramme ikke kun Rusland, men også Europa. NATO's krig mod Jugoslavien i 1999 var et middel til at destabilisere den Europæiske Union. I dag er det USA's hovedmål at forhindre leverancer af russisk gas gennem Nordstream 2 og tvinge Europa til at købe dyrere gas i USA for dermed at svække Tyskland og andre EU-lande. Handelen mellem Rusland og EU er på 260 milliarder dollar om året. Med USA 23 milliarder – kun en tiendedel. Derfor vil de sanktioner, der nu indføres efter krav fra USA, først og fremmest ramme Europa. *Det, der sker i Ukraine, er endnu en amerikansk krig for verdensherredømmet.*

I øvrigt er påstanden om en verdensomspændende boykot af Rusland en løgn. BRIKS-landene (Brasilien, Indien, Kina og Sydafrika) er ikke med. Det er 43% af klodens befolkning. Kina

og Indien er verdens største og tredjestørste økonomi. Sanktionerne støttes ikke af Asien (bortset fra Japan og Sydkorea, hvor USA har militærbaser) og heller ikke af Mellemøsten, de store lande i Latinamerika eller det overvejende flertal af de afrikanske lande.

I 30 år har jeg været en af de mest aktive kritikere af den russiske magtelites inden- og udenrigspolitik. Efter sin klassekarakter adskiller det oligarkisk-bureaukratiske styre i Rusland sig kun lidt fra det i Ukraine. Men i de, desværre, sjældne tilfælde, hvor Ruslands ledere fører en linje, der svarer til landets og folkets interesser, er en sådan »automatisk« kritik

ikke på sin plads.

Jeg har længe hævdet, at sanktionerne vil få en gavnlig virkning ved at frigøre Rusland fra dets påtvungne afhængighed af Vesten på en række af livets områder. De første skridt i den retning er allerede taget af den russiske regering. Venstrekræfternes opgave er at opmuntre myndighederne til at ændre ikke kun deres udenrigspolitik, men også den socioøkonomiske kurs, der på ingen måde svarer til folkets interesser.

Oversat fra russisk

Vejen til et stop for imperialistiske krige er socialismen

Den 9. april var det græske broderpartis generalsekretær i Danmark for at tale både til herboende grækere og til danske kommunister. I sin tale, som vi bringer uforkortet, kom han ind på krigen i Ukraine, men også på andre emner.

Af Dimitris Koutsoumpas, KKE generalsekretær

Gode venner og kammerater!

Vi er meget glade for at stå her blandt græske immigranter i Danmark, som – enten for mange år siden eller for nylig – blev tvunget til at forlade vores land for at studere, arbejde eller stifte familie, og blandt vore skandinaviske venner. I det kapitalistiske system eksisterer der intet »forjætted land«, og det har de græske immigranter her i Danmark selv kunnet sande. For arbejdsgiver-udbytning og usikkerhed for fremtiden har ingen grænser og ingen nationalitet.

I Grækenland, i Danmark, i hele Skandinavien, ja, over hele verden er befolkningerne bekymrede, ikke mindst nu hvor den imperialistiske krig i halvanden måned har raset i Ukraine, der ikke ligger så langt herfra. KKE har fra første øjeblik utvetydigt fordømt den russiske invasion.

Den aktuelle uhyrlige imperialistiske krig er resultatet af en kæmpe interessekonflikt mellem de to sider. Den er en optrapning af den imperialistiske rivalisering mellem USA, NATO, EU og Rusland om kontrollen over Ukraines mineralrigdomme, landets store sletter, dets kornmagasiner, dets energirørledninger og dets strategiske position. Krigen handler om, hvordan markeder og indflydelsessfærer skal fordeles.

Derfor har KKE gjort det klart, at vi ikke støtter røverbander! **Hverken NATO eller Rusland.** Vi vælger at stå på befolkningernes side. Håbet ligger i deres egen uafhængige kamp. Vi siger Nej til den imperialistiske krig, som fører til millioner af døde og sårede, til fattigdom, fordrejninger af sandheden, knaphed, sanktioner og nye flygtningestrømme. Dette barbari er folket forpligtet til at kæmpe imod.

Vi kræver et stop for al indblanding fra såvel Grækenlands

som Danmarks side.

Vi vil ikke tillade, at befolkningerne skal betale en kæmperegning for krigen. Vi siger klart Nej til krig!

Vi har ingen tillid til borgerskabet og dets regeringer, hverken i Grækenland, Danmark eller

noget andet sted. Det er landenes regeringer, der påfører os problemer, store problemer. Uanset hvor meget diverse regeringer, EU, NATO og alle deres medløbere prøver at overbevise os om, at det hele startede uventet den 24. februar, så er den ubestridelige sandhed, at krigen er en videreførelse af deres egen politik, blot med andre, mere voldelige midler.

En krig kan ikke vurderes alene på baggrund af den seneste udvikling eller ud fra, om det er den ene eller den anden, der har inter文neret militært. Sandheden er, at det hele var forberedt og havde været i støbeskeen allerede før den aktuelle konflikt. Det var USA, NATO og EU, som efter genindførelsen af kapitalismen i Østeuropa sendte deres styrker ind i de tidligere sovjetiske territorier også. Tidligere socialistiske stater sluttede sig til NATO og EU, den euro-atlantiske koalition satte den økonomiske, politiske og militære omringning af Rusland i system. De oprettede militærbaser og multinationale NATO-styrker og gennemførte store militærøvelser tæt på grænsen.

USA's - NATO's - EU's fælles konfrontation mod Rusland er blevet forværret af splittelsen inden for det ukrainske borgerskab, hvor der ikke er enighed om, hvilken vej landet skal gå – skal man tilslutte sig den euro-atlantiske eller den russiske alliance. Det var på det grundlag, den såkaldte »Orange Revolution« fandt sted i 2004 med øjeblikkelig indgriben fra den »vestlige lejr«, og det samme gjaldt kuppet i 2014, der med støtte fra ultrahøjreorienterede og fascistiske, paramilitære grupper resulterede i, at den valgte ukrainske regering mistede sin magt.

Ruslands politik har gennemgået forskellige faser. Efter

omstyrtelsen af socialismen dannede Rusland tætte forbindelser med NATO og blev medlem af NATO's »Partnership for Peace«. Da Rusland besvarede USA's - NATO's - EU's intervention ved at gribe ind i Georgien, annektere Krim og anerkende de såkaldte Donbass-folkerepublikker, var det for at tjene den russiske kapitals interesser.

I modsætning til de euro-atlantiske venner glemmer vi ikke, hvad der skete for to måneder siden i Kazakhstan: En russisk militær intervention nedkæmpede omfattende strejker og demonstrationer og forhindrede den borgerlige magts sammenbrud under de skærpede imperialistiske konflikter i den risikofyldte region i Centralasien.

Det er grunden til, at USA, NATO og EU, på trods af at de fuldstændig »brød« med Putin omkring fordelingen af byttet i Ukraine, tilhører og fortsat vil tilhøre samme forsamling af kapitalistiske slyngler. Og vi skal ikke glemme, at de faktisk havde et godt og langvarigt samarbejde med Putin, Jeltsin, Gorbatsjov og andre som led i de metodiske kontrarevolutionære ændringer i begyndelsen af 1990'erne, omstyrtelsen af socialismen og til sidst opløsningen af Sovjetunionen. Netop som disse russiske ledere havde indgået partnerskaber om virksomheder, modtog de, som belønning, priser fra USA, NATO og EU.

Men sandheden fornægter sig ikke.

Genindførelsen af kapitalismen var et stort historisk tilbageslag, som blev dramatisk for arbejderklassen og befolkningen, ikke kun dér hvor socialismen blev væltet, men over hele kloden og med tragiske konsekvenser. Den imperialistiske krig i Ukraine er én af de konsekvenser.

I den folkelige bevidsthed, men uden skriftlig dokumentation, levede de forskellige etniciteter og folkeslag i Sovjetunionen i fred og harmoni i årtier, og dét på trods af den antikommunistiske retorik.

Den kontrarevolutionære proces fødte de nye kapitalister, som stjal den rigdom, det forenede sovjetiske folk havde skabt gennem årtier. Disse kapitalister er nu at finde i Putin-regeringen i Rusland og Zelensky-regeringen i Ukraine. Selvom de er forskellige, er de i samme båd. For de er tilhængere af kapitalismen, de er fortalere for antikommunismen, de fordrejer den historiske sandhed, og de taler dårligt om Sovjetunionen. Deres politik giver næring til nationalisme, fascisme og nazistiske bander, som krænker arbejdernes folkelige rettigheder og interesser.

Derfor har støtte til Zelensky-regeringen intet at gøre med solidaritet med den ukrainske befolkning. Den reaktionære Zelensky-regering er en del af problemet, ligesom Ukraines forrige regeringer med Poroshenko i spidsen, som fik magten efter det euro-atlantiske kup. Ligesom Rusland har Ukraines magthavere et stort ansvar for det drama, den ukrainske befolkning gennemlever. Zelensky har tilladt indlemmelse af nazistiske grupperinger i den ukrainske hær: »Azov-bataljonen«, »Aidar-bataljonen« og mange andre, der i Odessa 2014 dræbte snesevis af fagforeningsfolk. Samtidig har han rehabiliteret og belønnet efterkommere af fascister og fordrevet og fængslet medlemmer af Ukraines Kommunistiske Parti. Han har endda også erklæret nogle af KKE's kadrer, der i deres egenskab af parlaments- eller Europaparlamentsmedlemmer udtrykte deres

solidaritet med de ukrainske kommunister, for persona non grata.

KKE nægtede selvfølgelig at deltage i den festivitas, der i forgårs blev arrangeret i det græske parlament med Zelensky som gæst. Ud over ND-regeringen viste SYRIZA, KINAL og MERA 25 sig naturligvis at være tro mod de euro-atlantiske samarbejdspartnere. Vi er stolte over, at vores sæder i parlamentet stod tomme, da Zelensky og Azov-nazisterne talte til parlamentsmedlemmerne. KKE's konsekvente holdning er også udtryk for ægte solidaritet med befolkningen i Ukraine, som lider under den imperialistiske krig. Mudderkastningen mod og manipulationen med enhver, der ikke retter ind efter NATO's vilje og derfor bebrejdes at være på Ruslands side vil ikke lykkes!

Gode kammerater og venner!

I Grækenland optrapper ND-regeringen, med udelte samtykke fra SYRIZA, KINAL og de andre partier, sit engagement i den imperialistiske krig og den farlige strid. Den græske regering sender militært udstyr til Ukraine, og den har bifaldet, at NATO har taget sin militære infrastruktur og sine øvrige ressourcer i brug via militærbaserne i Souda, Larissa, Stefanovikio og Alexandroupolis. Grækenland er blevet til en base for overførsel af militærstyrker til Østeuropa. Det græske folk er gjort til »gerningsmand« for overgreb mod folk i andre lande, men også til »offer«, for nu er Grækenland blevet et mål for mulig gengældelse. Faktisk er Grækenland blevet en mester i oprustning i endnu højere grad end USA og NATO. Landets forsvarsbudget overstiger 6,5 mia. euro (45 mia. kroner).

SYRIZA's omkostningsfri ønsker om fred og partiets falske fredssøgende maske kan ikke skjule dets aktive deltagelse i det, der foregår. Den tidligere SYRIZA-regering stod i spidsen for Grækenlands engagement i NATO's planer og også i den strategiske dialog med USA om militærbaserne og underskrivelsen af NATO's Prespa-traktat. Nu gentager SYRIZA bortforklaringerne fra dengang og dækker dermed over NATO's og EU's ansvar for krigen i Ukraine. Der er ingen forskel på, hvad SYRIZA gjorde dengang, og hvad ND-regeringen gør nu i forhold til de mål, der er sat for Grækenland. SYRIZA insisterer på landets »kontraktlige forpligtelser« overfor EU og NATO og kræver, at ethvert engagement får »grønt lys« derfra. Derudover opfordrer SYRIZA den græske befolkning til at tilslutte sig en røverbandes jagt på det, der tilhører den ukrainske og de andre befolkninger i regionen.

SYRIZA hævder, at de på denne måde støtter det ukrainske folk, men sandheden er, at denne politik tværtimod støtter dem, der har ført Ukraine mod ruin og ødelæggelse i årevis, dem der har gjort Ukraine til »boksebold« i konfrontationen med Rusland, stik imod ukrainernes egen interesse. SYRIZA siger, at vi er »beskyttet mod truslen fra Tyrkiet«, men sandheden er, at NATO's, USA's og EU's strategi, som gradvist styrker de strategiske forbindelser med Tyrkiet mere og mere, giver næring til Tyrkiets krav i spørgsmålet om suverænitet over øerne i Det Ægæiske Hav. NATO-imperialismen anerkender hverken grænserne i Det Ægæiske Hav eller suveræne nationale rettig-

heder. NATO anerkender udelukkende »NATO-territorium«...

Der er optræk til farlige scenarier i Det Ægæiske Hav og det østlige Middelhav. Der er planer om pinefulde kompromisser som for eksempel fællesforvaltningen af Ægæerhavet, og det vil gå ud over suveræne nationale rettigheder. KKE er imod NATO's engagement i krigen i Ukraine, og vi organiserer massedemonstrationer over hele Grækenland mod den imperialistiske krig og Grækenlands involvering.

For at forhindre, at befolkningen kommer til at betale for konsekvenserne, går vores parti forrest, når det gælder oplysning til befolkningen.

Partiets kræfter er sat ind i form af aktive mobiliseringer i havne, hvor der anløber NATO-hangarskibe og -fregatter og på jernbanelinjer, hvor tog med NATO-gods passerer, for vi ønsker at sende et klart budskab til regeringen og NATO-bødlerne om, de ikke skal bruge vores hav og vores land som militærbase. Vores krav er:

- ingen soldater eller officerer må sendes uden for landets grænser, og
- øjeblikkelig lukning af alle militærbase

Vi står solidarisk med arbejderne ved de græske jernbaner, som nægtede at »vende det blinde øje til« transporter af NATO-materiel.

Denne kamp og de resultater, der vil komme ud af den, kan og bør vokse sig større.

Men heller ikke den danske socialdemokratiske regering holder sig tilbage fra et beskidt engagement i den imperialistiske krig, og det med samtykke fra Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten. Men i anledning af den russiske invasion i Ukraine besluttede den danske regering at øge militærudgifterne med 18 milliarder kroner (2,5 milliarder euro) for at nå det mål på 2 % af BNP, der kræves i forhold til NATO-medlemskabet.

Med henvisning til de allieredes forpligtelser anmodede NATO om 800 danske soldater til Letland!!! Danmark, der er stiftende medlem af NATO, har indtil videre sendt mere end 60.000 tropper, krigsfly og skibe ud af landet. I Afghanistan, Irak og Kosovo er i alt 52 danskere blevet dræbt og 233 lemlæstet.

Danmark har styrker i Kosovo, Østersøen og Estland, i Mellemøsten i Irak og indtil for nylig i Afghanistan. Med over 700 soldater, fly og helikoptere giver dét det største antal soldater pr. indbygger i koalitionen. Det danske borgerskab er også involveret i en række regionale militære foreninger såsom NORDEFCO, der består af de nordiske lande og JEF (Joint Expeditionary Force), en alliance ledet af Storbritannien, og som involverer NATO-landene i Nordsøen og Østersøen, sammen med Sverige og Finland. Danmark er også med i Fælles Arktisk Kommando med fokus på Arktis, et område der i stigende grad har monopolernes opmærksomhed, fordi det udgør et enormt lager af sjældne jordmetaller og i sin undergrund har 22 % af verdens kulbrintereserver.

De borgerlige medier beskriver de såkaldt neutrale regeringer i Sverige og Finland som »varme på tanken« om at blive medlemmer af NATO. Sverige har i mellemtiden indsat snesevis af pansrede mandskabsvogne på den baltiske ø Gotland, der

ellers i 2019 for første gang blev afmilitariseret, dvs. længe før den russiske invasion i Ukraine. Det samme sker med eskaleringen af den svenske oprustning allerede fra 2018 med 5 milliarder kroner hvert år med det formål at nå op på 72 milliarder kroner i år.

I praksis viser det sig, at de nordiske landes borgerskab, ligesom resten af EU, ikke fik noget militært *wake up call* på grund af den russiske invasion i Ukraine. De havde alle sammen, gennem lang tid, set det komme. Selvom de ikke alle er med i NATO, er de under alle omstændigheder en del af de euro-atlantiske planer.

Selvom Danmark i forhold til Maastricht-traktaten har det såkaldte forsvarsforbehold, som handler om landets integration i EU's forsvarspolitik, så sidder den danske regering »i til halsen« som deltager i alle de imperialistiske planer.

Beslutningen om at afholde en folkeafstemning den 1. juni for at få fjernet forbeholdet sender et signal om, at det danske borgerskab har til hensigt at styrke sit engagement i de euro-atlantiske krigsplaner yderligere, og at dette skal betales dyrt af den danske befolkning, herunder de græske immigranter. Et NEJ ved folkeafstemningen vil signalere modstanden mod det farlige engagement og understrege behovet for at styrke kampen for, med folkemagt, at sætte os fri fra EU, NATO og enhver imperialistisk plan.

De seneste erfaringer med BREXIT viser, at illusionen om at kunne forlade EU eller euroen ikke kan realiseres uden folkemagt som et afgørende skridt hen imod radikale forandringer. Det er nødvendigt at opstille de betingelser, der knytter an til en afgørende fordømmelse af EU og frigørelsen fra EU med samtidig organisering af kampen for en endelig omstyrtning af kapitalismen, for FOLKEMAGT!

I forsøget på at overtale folket til at engagere sig mere aktivt i den imperialistiske krig hævdes det, at tilslutning til NATO og EU er ensbetydende med sikkerhed. Men virkeligheden i Ukraine modsiger den påstand. Den græske regering hævder provokerende, at involveringen er »en ny mulighed« for folket, som de har kaldt det, for at komme ud af den kapitalistiske krise og pandemien. Men sandheden er, at den onde cirkel bliver gentaget. Planerne om at »opgradere« Grækenland og gøre landet til centrum for amerikanske energiplaner skubber landet endnu længere ind mod kappestridens centrum. Det vil kun gavne de store monopoler, ikke folket.

Når USA – NATO – EU og alle de borgerlige partier i Grækenland her for nylig har talt om at forsvare Ukraines grænser og suveræne nationale rettigheder, har det været i form af medvirken til militær oprustning og opbygning af militærbase. Dét virker ikke overbevisende, for de bærer et tungt medansvar i Irak, Mali, Syrien, Libyen osv., hvor konflikterne stadig raser som følge af de imperialistiske interventioner, hvor utallige er døde og millioner er jaget på flugt.

USA og NATO går meget op i at fremstå, som om de forsvare grænser, men det var dem selv, der var ansvarlige for den tyrkiske invasion og besættelsen af Cypern, som EU, i en rapport fra Europa-Parlamentet, kalder en »uløst konflikt«. Og Rusland omtaler det nordlige Cypern som en tyrkisk republik. Og på denne måde presser de alle sammen på for en anerken-

delse af den tyrkiske pseudostat i Nordcypen.

De euro-atlantiske imperialister og deres talsmænd lyver, når de siger, at krigen i Ukraine er den første krig i Europa siden den Anden Verdenskrig. Men historie er historie og kan ikke slettes. Det gælder for eksempel det faktum, at NATO og EU, med deltagelse af Grækenland under PASOK, gjorde det af med Jugoslavien og slagtede dets befolkning. I 1999 gennemførte de i 78 dage 2.300 luftangreb med 1.130 krigsfly, 1.300 krydsermissiler, tusindvis af missiler med uberiget uran og 37.000 klyngebomber, der dræbte civile. De delte Jugoslavien, der før var én stat, op i seks stater, og det er det samme, Ruslands ledelse gør i dag, når den taler om at yde beskyttelse mod »etnisk udrensning« og retten til »selvbestemmelse«. Imperialisternes uoverensstemmelser på Balkan forbliver uløste og skaber nye farer for befolkningerne.

Befolkningerne glemmer ikke de imperialistiske interventioner og krige i Afghanistan gennem mere end 20 år, og heller ikke Irak, Syrien Libyen og Yemen, hvor krige har tvunget befolkningerne på flugt.

Danske og græske regeringer har stået i spidsen for den mest umenneskelige, barbariske og undertrykkende flygtningepolitik, med deportationer, Moria-lignende infernoer, mange måneders fængslinger af selv mindreårige på græske øer og i tredjelande og beslaglæggelse af flygtningenes værdigenstande.

Mens alt det fortsat implementeres af de nationale parlamenter og EU, prøver de borgerlige magthavere at fremstå som generøse ved at byde ukrainske flygtninge velkommen. Men det egentlige motiv er, at deres industri og landbrug mener, at de ukrainske flygtninges »profiler« er et perfekt match til deres behov for billig arbejdskraft – lige hvad der står øverst på ønskelisten og lige til frit at udnytte.

Ligesom i tidligere krige vil vi, uden nogen undtagelse, være solidariske med alle flygtninge og immigranter, alle der er forfulgt og forsøger at undslippe imperialistiske krige og den forarmelse, kapitalismen medfører.

Kære venner og kammerater!

Imperialistisk krig er en udløber af enhver kapitalistisk stats udenrigspolitik, men den er også en logisk konsekvens af den indenrigspolitik og økonomiske politik, kapitalistiske stater fører i fredstid.

Som altid i forbindelse med en krig passer krigen i Ukraine de allerede eksisterende kapitalistiske økonomiplaner rigtig fint.

EU og regeringerne sender den dyre regning for energi, brændstof, forbrugsvarer og militærudstyr videre til folket. De enorme prisstigninger er ganske rigtigt blevet påvirket af den imperialistiske krig i Ukraine, men de var allerede begyndt. De er et resultat af EU's liberaliseringsstrategi og energibørsen, af Genopretningsfonden og den »grønne omstilling« med dens nye »grønne afgifter«. Dette illustreres både med eksemplet Danmark, der har en forbilledelig grøn strategi, og Sverige, som er blandt de EU-lande, der gør mest brug af vedvarende energi, mens Grækenland er forholdsvis langt bagud.

Resultatet er det samme: Energimonopoler bliver rigere og rigere, og befolkningerne betaler regningen. Alene sidste år

kunne det danske energimonopol VESTAS fremvise et overskud på 5,7 milliarder, mens det i år afskedigede 270 medarbejdere med henvisning til, at de ambitiøse budgetmål ikke var nået. I det ellers så »grønne« Danmark røg elprisen i vejret, og forklaringen var, at det ikke blæste så meget, som de store vindmøllekoncerner havde forventet...! På samme måde blev den elektricitet, der blev importeret fra Norges vandkraft, dyrere, fordi det angiveligt ikke regnede så meget, som energimonopolerne havde forventet.

Stigningen i husholdningernes seneste elregning er på flere tusinde kroner, og det vil skabe en fortsat dominoeffekt i forhold til dagligvarepriserne. De der havde sat deres lid til private solcellesystemer – noget SYRIZA og KINAL også reklamerer for i Grækenland – mærker på deres egen pengepung, hvad energiproducenternes monopol betyder for dem. I Grækenland svarer stigningen på elregninger til to-tre månedslønninger.

Årsagen til dette er den samme i Danmark og i Grækenland.

Under påskud af at ville beskytte miljøet er EU's strategi blevet støttet af alle regeringer siden 2011, dvs. både af PASOK og ND, derefter SYRIZA og nu igen ND, som alle har implementeret EU's krav vedrørende handel med forurenende stoffer.

Med kunstige merafgifter har de gjort produktion af kulkraft dyrere end vedvarende energi og samtidig omdannet naturgas til elektricitet i stedet for opvarmning, en proces der medfører spild af energi og ikke energibesparelser. Sammen har de fremmet det liberaliserede energimarked, og i den forbindelse er der dannet karteller, ligesom der er gang i spekulationerne på energibørsen. Derfor er el og energi blevet omdannet til et børsprodukt og endda til højeste dagspris.

Beslutningerne fra EU-topmøder og regeringens tiltag har til formål at sikre store virksomheders profit gennem direkte og indirekte beskatning og gennem EU's Genoprettelsesfond, som folket kommer til at betale. Imens bebudes der latterlige små hjælpepakker på et par kroner, givet som »lønforhøjelse« i den nye vittighed, som kaldes mindsteløn. Smuler fra de riges bord!!!

Dette er lige så meget til grin som alle andre forslag fra oppositionspartierne, der overbyder hinanden i konkurrencen om, hvor mange »smuler« folket skal have fra det bord, hvor monopolerne sidder til højebords.

SYRIZA spiller rollen som vaghund for at sikre, at vores land overholder EU's retningslinjer til punkt og prikke. Men vi vil ikke acceptere præmissen om, den brede befolkning skal »bøje nakken«, og om at befolkningen skal tilpasse sig de store virksomheders rentabilitet. Vi nægter at acceptere præmissen om, at folket skal vælge mellem enten el, mad og brændstof til overpris eller at skulle undvære disse forbrugsgoder.

Disse uacceptable forhold svarede den store strejke i onsdags i Grækenland igen på. Den var et springbræt til optrapningen af kampen for, at folket ikke skal betale for krisen endnu engang. Strejken har sat yderligere fokus på de folkelige krav. Vi kræver:

- øjeblikkelig afskaffelse af moms og punktafgifter på brændstof og forbrugsvarer
- loft over priserne på dagligvarer
- statsopkøb af fødevarer og dyrefoder og videregivelse til

forbrugerne uden fortjeneste til mellemhandlere og industrien

- øjeblikkelig løn-og pensionsforhøjelser
- overenskomster her og nu

Lige nu håber regeringerne i både Danmark og Grækenland, at vi ved et trylleslag vil glemme corona-pandemien, som de fejrer ind under det gultæppe, det kapitalistiske marked og kapitalens behov ruller ud over det hele. Men de har et problem, som vil vokse og vokse, og det er nødvendigt at skærpe den folkelige kamp mod problemets kerne: den tiltagende kommercialisering og udhulingen af sundhedssystemet samt de udliciteringer af offentlige ydelser, der vinder mere og mere indpas. Den såkaldte sundhedsreform vil ødelægge både Grækenland og Danmark.

Alle disse krav og den folkelige bevægelses mål kan ingen borgerlig regering, hvad enten den er blå eller rød, matche og finde en løsning på, hverken i Grækenland eller i Danmark eller noget andet sted i den kapitalistiske verden. Det eneste, disse regeringer er gode til, er at skabe endnu mere fattigdom i befolkningerne og blindgyder.

Vi ser, hvordan den ekspansionistiske økonomiske politik, som engang kun var socialdemokraternes, nu sagtens kan føres af liberale partier, fordi kapitalens behov dikterer det. Men samtidig ser vi også, at klassiske socialdemokrater og såkaldte venstrefløjpartier som SYRIZA i Grækenland og Enhedslisten i Danmark bifalder tiltag, der går ud over arbejderne, og memoranda og bestillinger af krigsbidrag til EU og NATO-missioner, der slår folk ihjel.

Dét er grunden til, at det for tiden er så nemt for partierne at ændre deres taktik og i systemets navn manipulere med den voksende folkelige utilfredshed. Mitsotakis er positiv over for en samlingsregering, og Tsipras afviser at samarbejde med ND, så længe Mitsotakis er leder. Androulakis samarbejder også gerne med hvem som helst.

Konklusionen er, at der ikke er nogen, der kan redde os. Kun folket kan redde folket.

Gode kammerater!

Vi lever i den 4. industrielle revolutions æra, robotteknologiens og digitaliseringens æra, og derfor er der optimale muligheder for at forbedre levestandarden for millioner af arbejdere i vores lande og rundt om i verden. Alligevel ser vi hver eneste dag, at det stik modsatte sker. Her i Skandinavien svinder de nominelt forholdsvis høje lønninger og velfærdsydelser, kommercialisering vinder mere om mere frem, og skatter og afgifter stiger.

Den sagnomspundne såkaldte »skandinaviske model«, der engang var vestens modsvar på socialismens uhørte fremskridt i Sovjetunionen, og som tilbød flere sociale ydelser og bedre

arbejdsforhold end andre kapitalistiske lande gjorde, hører nu fortiden til.

Kapitalen kræver, at de resterende arbejdstagerrettigheder fjernes gennem øget fleksibilitet, dvs. arbejde med umenneskelige arbejdstider og konstant usikkerhed. Det er en myte, at den borgerlige stat under kapitalismen kan blive »social« og folkelig. Den er og forbliver et instrumentet beregnet til at støtte kapitalistiske relationer, det vil sige udbytning af arbejdere. Den myte er endeligt aflivet.

Det er tid til at påtage sig ansvar. Vi er nødt til at styrke arbejderne og folkets kamp.

Herboende grækere må sammen med kommunisterne her i Danmark stå sammen om at vise, at den virkelige progressive vej i dag ikke er en umulig tilbagevenden til kapitalismens forældede faser, men derimod at komme videre.

Vores parti værdsætter samarbejdet med de skandinaviske kommunistpartier, og vi mener, at der er grundlag for yderligere at styrke samarbejdet mellem de danske og de herboende græske kommunister, men også for at arbejde for en koordinering på europæisk og internationalt plan til gavn for arbejderklassen og for folket.

Den rigtige vej frem er den brede kamp for folkets behov og rettigheder. Den rigtige vej er omstyrtelse af den borgerlige magt og opbygning af et nyt socialistisk samfund med planøkonomi og kollektivisering af produktionsmidlerne, for på den måde kan de voksende folkelige behov imødekommes, lige som energikilderne, grundstofferne og produktionsmidlerne kan komme alle til gode.

Dét er vejen til et stop for imperialistiske krige, kapitalistisk udbytning og barbari. Det er den vej, der kan forene folk i alle lande.

Når historien skal skrives, skal vores kamp være ført på den rigtige side.

Til slut vil jeg gerne udtrykke min respekt for alle de ofre, antifascisterne ydede under anden verdenskrig. Vi følger i deres fodspor, indtil det er helt slut med udbytning og kapitalistiske barbari og indtil Europa og hele verden har fået indført socialisme.

Længe leve den internationale solidaritet!

Nej til krig!

Ja til fred og velstand!

Med disse ord og tanker vil jeg ønske jer alle god kamplyst.

Dansk oversættelse ved herboende medlemmer af KKE

Horserød-Stutthof Foreningen udtaler fra sin generalforsamling den 9. april 2022:

Stop krigen!

Der er krig i Europa igen – denne gang i Ukraine – en grusom krig. Baggrunden for krigen er NATO's vedvarende aggressive inddæmning og marginalisering af Rusland ved at indlemme og opruste flere og flere lande tæt på Rusland. NATO er en imperialistisk offensiv militæralliance. Dertil kommer den ukrainske højreradikal-inspirerede regerings bevidste sabotage af Minsk-2 aftalerne om en fredelig løsning af konflikten i Ukraine igennem flere år.

Horserød-Stutthof Foreningen husker den krig, der gik over Europa for snart firs år siden. En krig som rystede verden i sin grundvold og ødelagde livet for så mange. Vores mål er at huske og at minde om, hvad prisen for krigen er. Vi husker fascismen og brutaliteten, som blev brugt til at fremme krigsmålene.

Vi har advaret om højredrejning, racisme og nynazisme, som fik for let spil i vores eget land, og om nyfascister som kom til magten rundt om i Europa. Vi har gennem årtier advaret om, at den USA og NATO-halehængspolitik, den danske regering førte og fører, ledte til mere oprustning og mere krig. Nu høster regeringen, hvad den selv har sået.

NATO har oprustet og forberedt en væbnet konfrontation med Rusland i årevis. NATOs atom-paraply stilles nu til rådighed for krigen i Ukraine. Der føres krigsøvelser med militær opmarch gennem Danmark. Vores krigsskibe dækker sø- og lufrummet i Østersøen. En enkelt fejltagelse kan på minutter starte en krig mellem Rusland og NATO. Det er et farligt spil, som i sidste runde let kan blive netop det atom-ragnarok, vi troede var forhindret for altid med 80'ernes og 90'ernes nedrustningsaftaler.

Det er en selvmorderisk politik. Krig er aldrig den rette løsning – de konflikter, der følger af krigen, vil forfølge os i generationer. Der kan, må og skal findes en fredelig løsning på konflikten i Ukraine baseret på dialog og forhandling.

Med den aktuelle konflikt i Ukraine er Danmark igen på den forkerte side – på krigens side. Det, der er brug for i dag, er at befolkningen i Danmark kræver konflikten løst med fredelige midler, og at den danske regering ophører med at følge NATO's og Vestens aggressive politik. I andre konflikter har den danske regering mange gange hævdet, at den rette vej er samarbejde og dialog. Det gælder vel også i dag? Danmark kan endnu nå at være fornuftens stemme, inden ragnarok. Men det haster.

Vi siger:

STOP KRIGEN I UKRAINE – KONFLIKTEN SKAL LØSES Gennem DIALOG.

STOP NATO's AGGRESSIVE OPRUSTNING I EUROPA.

STOP FOR OPRETTELSE AF USA-BASER OG ATOMVÅBEN I DNMARK.

NEJ TIL FLERE DANSKE MILITÆRUDGIFTER SOM KRÆVET AF NATO.

NEJ TIL AFSKAFFELSE AF DET DANSKE EU-FORSVARSBORBEHOLD DEN 1. JUNI.

Det er ikke kun i Danmark, der samles nødhjælp ind til ukrainske flygtninge. På billedet, der er stillet til rådighed af Sovjetunionens Kommunistiske Parti (jo, det eksisterer endnu), ses aktivister i færd med at pakke nødhjælp indsamlet af den Russiske Officersforening til fordeling blandt flygtninge fra Donbass.

Sandheden om krigen i Ukraine

Af Luis Monteiro

Dette oplæg blev holdt på et velbesøgt medlemsmøde i Hovedstadens distrikt den 7. marts 2022 og skabte en positiv og engagerende debat.

De kommunistiske partier i Europa blev dannet i kølvanden på den store Oktoberrevolution på baggrund af, at socialdemokraterne i Europa ændrede mening og stemte for krigsbevillingerne. I Danmark blev det kommunistiske parti dannet på baggrund af stor utilfredshed blandt venstresocialdemokrater og ungdommen med dette holdningsskifte.

Det ligger i vores DNA at være imod krig og for fred og nedrustning gennem forhandlinger og dialog. Derfor må vi fordømme ethvert forsøg på krigerisk optræden og fjendtlig overtagelse af andre suveræne stater med militære midler. Det gjorde vi før, f.eks. i forbindelse med Tjekkoslovakiet i 1968 og alle USA invasioner i verden – og det gør vi nu.

Invasionen af Ukraine (som russerne kalder en militær specialoperation) må fordømmes idet alle forhandlingsmulighederne endnu ikke var udtømt og der lå konfliktløsende aftaler (f.eks. Minsk2-aftalen), der ikke var blevet implementeret.

Men vi må også kende til baggrunden for krigen. USA havde over for tidligere præsident for Rusland, Mikhail Gorbatsjov, i 80'erne lovet mundtligt – desværre ikke skriftligt – at hvis Rusland trak sine tropper tilbage fra DDR, så ville NATO ikke udvide mod Øst. Som så mange gange før løb USA/NATO fra sin aftale.

Siden Sovjetunionens kollaps i 1990 – og det påståede ophør på den kolde krig – har NATO udvidet sin interessesfære mod Ruslands grænser, optaget flere tidligere socialistiske nationer i NATO og opstillet baser i ikke mindre end 12 lande: Ungarn, Tjekkiet, Letland, Litauen, Slovakiet, Slovenien, Bulgarien, Rumænien, Albanien, Kroatien, Montenegro og Nordmakedonien.

Rusland følte sig truet på alle sine grænser af en aggressiv militærpagt, undtagen ved Hviderusland og Ukraine. I det lys skal vi også se annekteringen af Krim-halvøen, tidligere russisk territorium, men siden 1954 ukrainsk.

Vesten/EU og NATO blev ved med at presse på for at få Ukraine i både EU og NATO uden at ænse Ruslands positioner, som var tilbagetrækning af alle NATO-tropper fra Ruslands grænser. USA/Vesten støttede, direkte og indirekte, den såkaldte orange revolution i 2004 og i 2014 den halvfascistiske oppo-

sition, som lavede et kup mod den valgte ukrainske præsident, Viktor Janukovic, hvis eneste forbrydelse var at forkaste EU's associeringsaftale for at vende sig mod et samarbejde med Rusland. Og hvad værre er: kup-regeringen begyndte at undertrykke det store russiske flertal i Øst- og Sydukraine bl.a. ved at forbyde det russiske sprog.

I både kuppet og undertrykkelsen af den russisktalende befolkning deltog partiet Svoboda (nationalsocialistisk højreparti) og op til 20 nynazistiske paramilitære grupper, hvor de mest kendte er Højre Sektor og Azov-bataljonen. Fælles for alle disse grupper er, at de bruger uparlamentariske metoder i deres virke, fra provokationer og chikanerier til vold og drab, især over for den russisktalende befolkning. Svoboda er blevet en del af den ukrainske regering, og de fleste andre nynazistiske paramilitære grupper er siden blevet integreret i de ukrainske væbnede styrker samt Nationalgarden og politiet. Den ukrainske regering førte en stærkt nationalistisk kurs ved at undertrykke det russiske mindretal mod øst, især i Donbass-regionen, hvor regionerne Lugansk og Donetsk brød ud, hjulpet af Rusland. Det er symptomatisk, at EU – der altid taler om demokrati – lynhurtigt godkendte kuppet, der satte den lovligt valgte præsident fra magten, og aldrig har reageret mod de nynazistiske gruppers virke og voldudøvelse,

Som følge af denne udvikling kom Minsk-aftalen 2, indgået den 12. februar 2015 mellem Ukraine og Rusland, sekunderet af Frankrig og Tyskland. Hovedpunkterne i aftalen var:

- Våbenhvile,
- tilbagetrækning af tunge våben fra frontlinjen,
- løsladelse af krigsfanger,
- forfatningsreform i Ukraine med udvidet selvstyre i Donbass-regionerne.

Ukraine implementerede aldrig indholdet i aftalerne, og Rusland har i 2022 anerkendt Lugansk og Donetsk-regionerne som selvstændige republikker. Dette blev set af EU/USA/NATO som en optrapning af konflikten i Ukraine, og de eskalerede egenhændigt oprustningen ved at sende økonomiske bevillinger og tungt militært udstyr til Ukraine.

Dette fik Rusland til – i desperation (og det er aldrig en god idé at foretage følelsesmæssige beslutninger) – at overskride Ukraines grænser militært med henblik på at fastholde Lugansk- og Donetsk-områder som selvstændige republikker og afnazificere den ukrainske regering.

Og dér er vi i dag. Det er min opfattelse, at Vesten/EU/USA er stærkt medskyldige i den nuværende konflikt i Ukraine.

»Skyd de russiske hunde!«

Denne analyse af »Historie og historieforfalskning i og omkring Ukraine« blev bragt på lederplads i *Skub* april 2014, men er stadig lige aktuel i lyset af den massive desinformation, vi er udsat for i medierne. Den bringes derfor her i en let bearbejdet og forkortet udgave.

Af Henrik Stamer Hedin

Det var her i bladet, vi i sin tid lancerede begrebet »eurofascisme« eller »EU-fascisme«; det skete på lederplads i augustnummeret 2009. Anledningen var, at bander af voldsmænd i ugevis havde terroriseret Moldovas hovedstad Chisinau, besat offentlige bygninger, smadret parlamentet og hejst fremmede landes flag over præsidentpaladset. På den måde var det lykkedes dem at vælte landets hidtidige kommunistiske flertalsstyre og bane vej for en regering af tre borgerlige partier, der udover fjendskabet mod kommunisterne kun havde én ting til fælles: De ville ind i EU.

Voldsmændene i Chisinau skrev sig ind i en efterhånden tyveårig tradition for »kulørte revolutioner«. Vi definerede dengang disse »revolutionære« bevægelser – revolutionære af form, reaktionære af indhold – som »en moderne, vital og globaliseret pendant til gamle dages fascisme – en EU-fascisme«. Vi gjorde det med henvisning til Dimitrovs berømte tese om fascismen ved magten som udtryk for »finanskapitalens mest reaktionære, chauvinistiske og imperialistiske elementers åbne terroristiske diktatur«. Og vi påpegede, hvad også andre havde set før os, at den europæiske finanskapitals interesser i dag er knyttet til EU, og at dens »mest reaktionære, chauvinistiske og imperialistiske elementer« bruger EU som redskab for deres destruktive ekspansionsbestræbelser.

Hvad vi skrev dengang, har nu i Ukraine bekræftet sig endnu en gang og det på en måde, som efterlader meget lidt tvivl om, hvad det er for kræfter, vi har med at gøre. EU har støttet Maidan-»revolutionen« fra første færd og uforbeholdent. Fremtrædende EU-politikere har holdt peptalks for demonstranterne (for nu at kalde dem det). Den kendte milliardær-spekulant George Soros har offentlig erkendt (og måske er det rigtigere at sige »pralet af«) at have givet penge, ligesom han også (sammen med CIA og andre reaktionære kræfter) finansierede den »orange revolution« for ti år siden og lignende optøjer i andre lande. Både EU og USA har fonde, der helt officielt giver millionstøtte til reaktionære oprørsbevægelser i (især) østeuropæiske lande som Ukraine.

EU's interesse i en reaktionær og russiskfjendtlig magtovertagelse i Kiev er åbenbar; det drejer sig om EU-ekspansion, om en ny *Drang nach Osten*, om at indordne den ukrainske økono-

mi under EU-storkapitalen, udrydde konkurrenter, erobre afsætningsmarkeder og sende nye horder af billig arbejdskraft mod de EU-ropæiske kerneområder, hvorfra de kan sende penge hjem, som de tilbageblevne kan bruge til at købe EU-ropæiske importvarer i stedet for de hjemmeproducerede, der ikke længere kan fås. For USA ligger interessen væsentligst i at blokere Ruslands adgang til det Sorte Hav og flådehavnen Sevastopol og dermed til Middelhavet og til slagpladserne i Syrien og det øvrige Mellemøsten.

Og selve brugen af ordet »fascisme« om de kræfter, der bekæmpede den ukrainske regering, har vist sig så berettiget, at det vel ikke engang længere er værd at ofre tryksværte på. Bevægelsen var voldelig fra starten og besatte eller ødelagde både rådhuset, LO-bygningen og andre offentlige eller fremtrædende bygninger i Kievs centrum, ligesom den med vold forhindrede ministeriernes embedsmænd i at komme til deres kontorer og passe deres arbejde. Regeringen var meget tilbageholdende i sin reaktion og gav fascisterne og deres naive og godtroende medløbere lov til ting, som herhjemme aldrig ville blive tolereret – f.eks. etablering af en teltlejr på selve Maidanpladsen i Kievs centrum, brug af brændende bildæk som barrikader og kasteskyts osv. Da parlamentet omsider i februar fik taget sig sammen til at indføre en lovgivning, der svarede til den, som er gældende i Danmark og andre EU-lande, blev det mødt med frådende angreb og beskyldninger om diktatur fra samtlige reaktionære – og en hel del af dem, der betragter sig som alt andet end reaktionære – i ind- og udland. Parlamentet smed straks håndklædet i ringen og ophævede den lovgivning, det netop selv havde indført.

Denne mangel på moralsk mod var med til at give højrekræfterne og fascismen sejren. Den er også sammen med politiets påfaldende mangel på evne til at holde de gader og pladser, de havde ryddet, betegnende for situationen: Åbenbart havde oppositionen støtte i en del af magtapparatet.

Oppositionens antikommunistiske tendens var tydelig fra et tidligt tidspunkt. »I dag begraver vi Ukraines Socialistiske Sovjetrepublik!« proklameredes det fra talerstolen på Maidanpladsen. Lenin-statuer blev væltet og det kommunistiske partis hovedsæde angrebet. Og det ganske uanset at sovjetrepublikken var gået under med Sovjetunionens opløsning, og at kommunisterne deltog i kritikken af Janukovitsj og oligarkvældet og havde stillet deres eget forslag om en folkeafstemning til afgørelse af spørgsmålet om Ukraines forhold til EU. Hertil kom antisemitiske udskejelser og meget andet.

Disse tendenser kom efterhånden til at dominere over det oprindelige formål med demonstrationerne: At protestere mod oligarkvældet og for de »europæiske værdier«, som ingen ganske vist vidste hvad gik ud på, men som mange, især i landets vestlige del, så legemliggjort i EU. Regeringen åbnede gentagne gange for dialog, forhandlinger og kompromis og gik så langt som til at genåbne forhandlinger med EU om den associ-

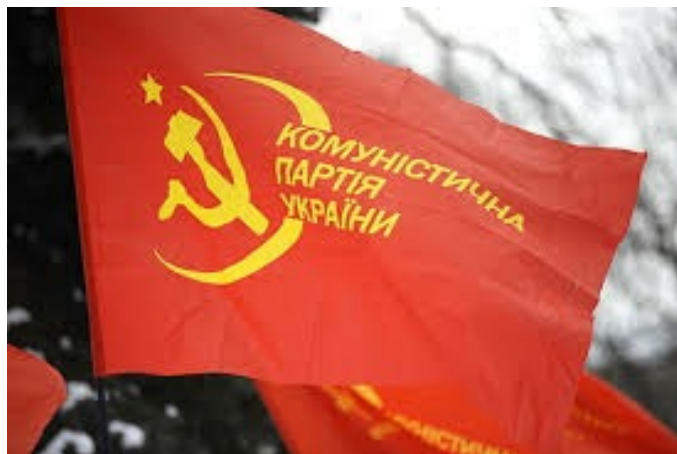
eringsaftale, som den selv meget fornuftigt havde afvist. Hen under jul kom det da også til afspænding, der blev lovet amnesti til arresterede Maidan-besættere, og en rømning af barrikaderne begyndte.

Dialogen blev saboteret af fascisterne efter nytår ved fornyede angreb på offentlige bygninger, og det kom nu til skyderier og drab. 77 demonstranter og 11 politifolk kom dødslisten til at omfatte. Politiet og russiske agenter (!) fik skylden, men troværdige rygter peger på, at de snigskytter, som fra tagene omkring Maidan begik drabene, var sat ind af de fascistiske grupper, som kontrollerede demonstranterne på pladsen. Rygterne er troværdige af to grunde: For det første stammer de fra en ledende læge ved demonstranternes eget nødlazaret, der mente at kunne konstatere, at politifolk og demonstranter var ramt af samme slags projektiler, at det altså var de samme, der havde skudt på både politi og demonstranter (samt i nogle tilfælde sagesløse forbi-passerende). Og for det andet blev lignende fingerede massakrer på demonstranter iværksat af antisovjetiske oprørere i Letland og Litauen for godt tyve år siden. Det er i hvert fald den besked, man får, når man taler med lokale, der var med dengang (se *Skub* 2007, nr. 1). Formålet var selvfølgelig i alle tre tilfælde at oppiske en stemning af had og frygt – det næringssubstrat, fascismen lever af.

I februar blev der omsider ved EU's og Ruslands mellemkomst indgået en fredsftale, der bl.a. gik ud på nyvalg og præsidentens tilbagetræden. Den holdt et par timer. Så blev verden i bogstaveligste forstand taget på sengen med efterretningen om, at præsident Janukovitsj i nattens mulm og mørke var stukket af og ikke til at finde! Han dukkede senere op i Rusland og meddelte, at han stadig var præsident, hvilket formelt set var rigtigt nok: Han var ikke trådt tilbage, og selv om parlamentet med sin vante mangel på moralsk mod havde afsat ham, var det ikke sket med det i forfatningen krævede kvalificerede flertal på tre fjerdedele. Han hævdede at være blevet truet på livet, og det skal nok passe, men detaljer kom der ingen af. Og hvem regner med en præsident, der stikker halen mellem benene i farens stund? Janukovitsj spiller ikke længere nogen rolle i ukrainsk politik.

Fascisterne og den øvrige højrefløj var kommet til magten i Kiev, men det var sket med vold og i strid med forfatningen. Den præsident, man indsatte, var ikke valgt, og den nye regering blev kun godkendt af demonstranterne på Maidan-pladsen. De hævdede at repræsentere folket, men det skulle hurtigt vise sig ikke at være tilfældet.

Den nye regering var både antikommunistisk og antisemitisk og sendte straks hærværkspatrujer og tæskehold ud til de dele af landet, hvor regeringen ikke havde opbakning, og hvor befolkningen samlede sig for at beskytte de Lenin-statuer, som andre steder blev væltet. Det kommunistiske partis hovedsæde blev stormet, partiet blev truet med forbud, og det kom til pogromlignende angreb på Kievs jødiske samfund. Desuden var regeringen udpræget russiskfjendtlig og vedtog som en af sine første handlinger (foruden ophævelse af forbuddet mod fascistisk propaganda), at russisk ikke længere skulle have status som andet officielle sprog i de regioner, hvor der var store russiske mindretal (og det er mange i Ukraine). Det blev be-

Ukraines Kommunistiske Partis fane – i dag forbudt.

stemmende for den form, modstanden mod fasciststyret i Kiev antog.

Det russiske befolkningsflertal på Krim havde fået nok af svineriet i Kiev. Det var der mange andre, der havde, men da russerne jo var i flertal på Krim, lå løsningen lige for: De ville hjem til Rusland! Selv om man kan sige, det var at svigte resten af Ukraine, var det klart i Ruslands interesse, for det lå i kortene, hvis ikke det blev sagt direkte, at noget af det, den nye regering i Kiev ville foretage sig, var at opsigte aftalen om den russiske flådebase i Sevastopol på Krim – netop hvad USA (og NATO) drømte om! Rusland støttede derfor løsrivelsesbevægelsen. De selvforsvarsstyrker, der hurtigt tog kontrol med halvøen, bar russiske uniformer og russiske våben (men ingen nationalitetsmærker), og russisk militær var i forvejen til stede på flådebasen i Sevastopol.

I modsætning til blodbadet i Kiev blev revolutionen på Krim fredelig. To eller tre dødsfald blev der talt om til trods for, at der i fjorten dage ikke var anden justits på halvøen end befolkningens egen selvjustits. Den 16. marts blev der så stemt om løsrivelse eller udvidet autonomi inden for et føderalt Ukraine. Folkeafstemningen gav det forventede store flertal for løsrivelse; afviklingen er blevet kritiseret, men ingen har draget resultatet i tvivl, og der har heller ikke været rejst alvorlig tvivl om, at flertallet faktisk ønskede den tilslutning til Rusland, som blev det næste skridt. Faktisk var flertallet endnu større, end man kunne forvente ud fra russernes andel af befolkningen, så der var åbenbart andre end russerne, der ikke længere ønskede at blive regeret fra Kiev.

Da Krim nu ikke længere var en del af Ukraine, var de ukrainske militære styrker, der stadig holdt deres baser rundt om på halvøen, blevet en besættelsesstyrke; de skulle ud. Det foregik også fredeligt. Ubevæbnede folkemasser trængte ind på baserne, som alle overgav sig, og soldater sås forlade baserne til fods med deres ejendele i tasker og poser. I DR-korrespondent Thomas Ubbesens »optik« (som det hedder, når man vil lægge afstand til andres opfattelse af virkeligheden) var det fredelige forløb udtryk for en særlig udspekuleret russisk krigslist: De ukrainske soldater kunne selvfølgelig ikke skyde på kvinder og våbenløse mænd. Men fortjenesten var ikke Kiev-regeringens, tværtimod. Soldaterne havde faktisk ikke alene tilladelse, men ordre til at skyde. Det nægtede de fleste, og

halvdelen (ifølge Kiev) eller flere (ifølge Moskva) gjorde ligefrem mytteri og gik over til »fjenden« – mest iøjnefaldende den nyudnævnte ukrainske flådechef. Resten nedlagde simpelt hen våbnene – med ganske få undtagelser, og en enkelt kom til at bøde med sit liv. Forlyder det i hvert fald fra Kiev.

Den fredelige magtovertagelse var afsluttet. Det, der var sket i Kiev, var et kup, hvor et bevæbnet og voldeligt mindretal i hovedstaden tvang præsidenten på flugt og førte sin vilje igennem uden hensyn til, at meget store dele af landet var imod. Det, der skete på Krim, var en revolution, fredeligt gennemført i kraft af befolkningens overvældende tilslutning. Det var en revolution rettet mod fascismen, mod EU og mod den amerikanske imperialisme, som nu måtte opgive sine planer om at få Rusland lukket ude fra Sortehavet.

EU's ekspansion var blevet bremsat – for første gang siden Norge stemte nej i 1972. Og USA var blevet forhindret i at lægge sin klamme hånd på Sortehavet. Ruslands reaktion havde været lige så resolut som tilbageholdende – ganske som dengang i 2008, da Georgiens præsident Saakasjvili på amerikansk tilskyndelse forsøgte sig med en rask lille krig mod Sydossetien (se *Skub* 2008, nr. 6-7). Langs både den gamle og den nye grænse til Ukraine blev russiske styrker opmarcheret som en klar, men diskret påmindelse til de imperialistiske stormagter om ikke igen at forsøge sig. Frustrationen i Washington og Bruxelles var til at tage og føle på, og hadpropagandaen nåede samme groteske dimensioner som i 2008 – eller værre. Fra den ene dag til den anden blev situationen i de vestlige mediers »optik« vendt på hovedet: Fascistkuppet i Kiev var ikke noget kup og slet ikke fascistisk, men en demokratisk revolution for EU's og Vestens »bløde værdier«, der truedes af »russisk aggression«. Krim-boernes klart udtrykte vilje var et »brud på

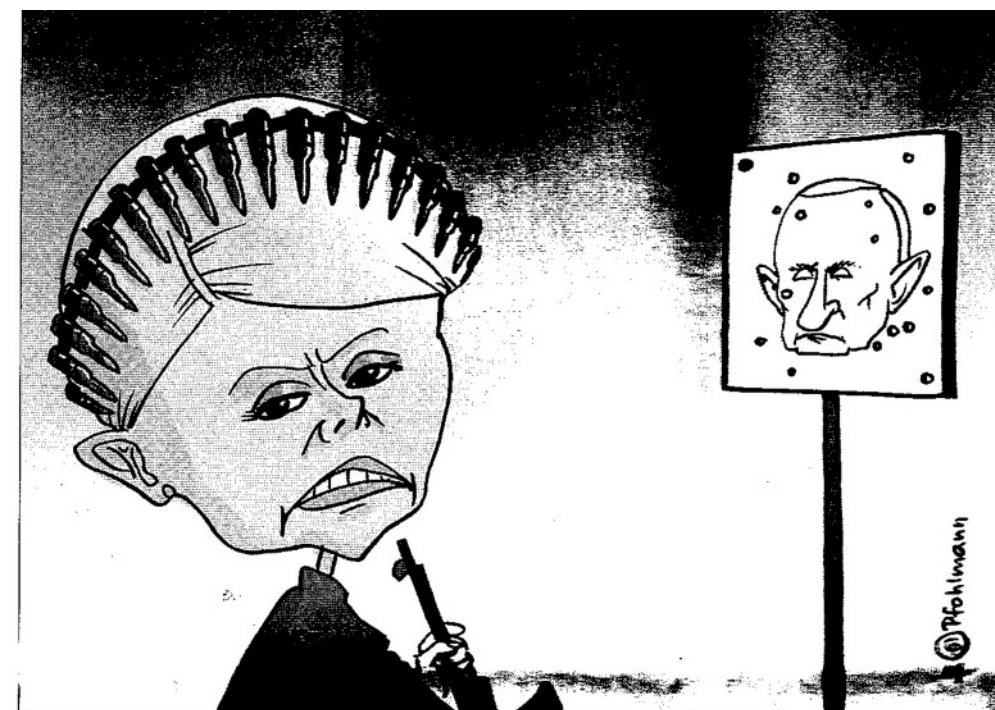
folkeretten« og udtryk for »totalitær tankegang«. Barack Obama svang sig op til at tale om »frihedens pris« (det skete i anledning af, at Ukraine nu skulle til at underordne sig EU's og IMF's sparepolitik), og i *Politiken* forkyndte en helsides overskrift den 6. marts, at »Putins indædte had til Maidan ses på Krim«, hvorefter fulgte en længere psykologiserende redegørelse for Putins »paranoia« og »overfølsomhed«. De statsledere, der få år tidligere havde delt Jugoslavien op med vold og trukket grænser med våbenmagt, krævede til vejrs på moralens høje hest og foreholdt Rusland og Putin, at i det 21. århundrede flytter man ikke længere grænser med magt. Og man kunne formelig høre hårene rejse sig knitrende på deres hoveder, når de mindede hinanden om, at Putin engang skal have omtalt Sovjetunionens fald som den største verdenshistoriske katastrofe i det 20. århundrede. Ville Putin genrejse Sovjetunionen?

Nogle uger i starten af marts kunne man ane 3. Verdenskrig rejse sig truende i horisonten. Selv det amputerede Ukraine samlede tropper ved grænsen til Rusland. Det varede nogle dage, indtil det gik op for de styrende i Kiev, at det krigsmateriel, mytterister og overløbere havde efterladt, ikke var i en stand, der gjorde det muligt at føre krig.

Viljen var ellers god nok. Julia Timosjenko, »Dronningen af den Orange Revolution«, der var blevet befriet fra det fængsel, hvor hun afsonede en dom for korruption, udtalte, at hun personligt havde lyst til at fyre en kalasjnikov af i hovedet på Putin, at »de russiske hunde« burde skydes ned, og at hun ville »sætte himmel og jord i bevægelse for, at der ikke bliver så meget tilbage af Rusland som en plet afsveden jord«! Ordene blev sagt i en telefonsamtale med en anden ukrainsk politiker, men aflyttet og lagt ud på internettet. Hun har bekræftet, at hun har sagt det, men hævder dog, at der er tale om manipulation, når hun

også skulle have talt for at bruge atomvåben mod de otte millioner ukrainske russere. Man kan vel gå ud fra, at disse ord ikke er udtryk for en velovervejede politik i hendes Fædrelandsparti, som er førende i kupregeringen i Kiev, men bare det, at man kan tænke sådan, er jo slemt nok.

Krigsrummelen forstummede ret hurtigt. »Krim er tabt,« sagde man i Vesten uden blusel. Men Rusland skulle »straffes«, og det skulle ske ved »sanktioner«. Det varede heller ikke så længe. Europa kunne ikke undvære den russiske gas og Carlsberg ikke sit russiske marked. Og de russiske formuer, man havde regnet med at kunne indefryse i EU-ropæiske banker, eksisterede ikke. Den højspændte situation afspændtes.

Julia Timosjenko, herhjemme hyldet som »dronningen af den orange revolution«, lagde i 2014 ikke skjul på sine lyster med hensyn til Putin. Karikatur af Christiane Pohlmann i *Neues Deutschland*

Putins Rusland er ikke Sovjetunionen – meget langt fra. Og hvad Putin vil, véd vist ikke engang han

selv. Men der er åbenbart nok tilbage af de »sovjetiske værdier« til, at det endnu en gang er Rusland, der skal redde os fra fascismen. Det var i hvert fald det, der skete på Krim – til EU's og USA's store, men afmægtige fortrydelse.

Blandt de russiske faner – mange med den tsaristiske dobbelthovedørn – ved de store demonstrationer både på Krim og i Donetsk, Kharkov og Odessa sås også røde faner med hammer og segl og transparenter med teksten: »Sovjetunionen er vort fædreland!« Om Putin ønsker sig Sovjetunionen tilbage, er der som sagt ingen, der véd; men det er der mange andre, der gør, og på Krim fik de et fokus. Folkeafstemningen var ikke blot en

national tilkendegivelse, i hvilket tilfælde den ikke havde behovet interessere os andre ret meget. Den var også – og måske især – en folkeafstemning mod fascismen. Og den var en folkeafstemning mod EU.

Kilder: Dagspressen, især *Neues Deutschland*, *Politiken*, *Arbejderen* og Danmarks Radio.

E-mailede meddelelser og nødråb fra Ukraines Kommunistiske Parti.

Arresteret

Blandt de aktive folk på Ukraines venstrefløj, der er arresteret af styret i Kiev, er to medlemmer af ledelsen af det ukrainske Komsomol, brødrene Mikhail og Aleksandr Kononovitch. De har også været engageret i antifascistisk arbejde i Ukraine. Plakaten, der er fremstillet i forbindelse med russiske solidaritetsaktioner, er indsendt af Aksel V. Carlsen.

Fra Ghattoliste til Parallelsamfund

I 2021 er ordet »Ghetto« strøget fra listen over såkaldte udsatte boligområder. Nu kaldes de »Omdannelsesområder«, »Parallelsamfund« og »Udsatte boligområder«.

Af John Christoffersen

Bag navneskiftet skjuler sig en diskriminerende lov, som er rettet mod mennesker af anden etnisk herkomst og deres efterkommere, mod mennesker med lav eller overførselsindkomster. Men også naboer, som tilfældigt bor i et alment boligområde og har naboer af ikke etnisk afstamning. Og ikke mindst mod det almene boligbyggeri.

1. december 2021 blev 12 områder udpeget som parallelsamfund (tidligere ghettoområder). De 12 er:

Aldersrogade, Mjølnerparken, Tingbjerg/Utterslevhuse i Københavns kommune
Bispehaven og Gellerupparken/Toveshøj i Århus kommune
Taastrupgård i Taastrup kommune
Agervang i Holbæk kommune
Stengårdsvej i Esbjerg kommune
Sundparken Horsens kommune
Vollsmose i Odense kommune
Nørager/Søstjerne i Sønderborg kommune
Skovvejen/Skovparken i Kolding kommune.

Det væsentlige kriterie for at komme på Ghattolisten – undskyld, Parallelsamfundslisten – er, at andelen af indvandrere og

efterkommere fra ikke-vestlige lande er højere end 50 pct.

Ghattolovens historie

Det var VK-regeringen, som i 2010 indgik en aftale med Dansk Folkeparti om at udarbejde en årlig liste over, hvad de betegnede som udsatte boligområder. Den første ghattoliste blev offentliggjort 26. oktober 2010 i Socialministeriet. Det var Danmarks første såkaldte »Ghattopakke«, »Ghattoen tilbage til samfundet – et opgør med parallelsamfundet i Danmark« hed det.

I 2011 blev Venstre-regeringen afløst af en socialdemokratisk regering med deltagelse af Radikale Venstre og SF. Det betød en omfattende ændring af Ghattolisten, med to nye kriterier, som kunne bringe et boligområde på Ghattolisten.

Udover beboernes tilknytning til arbejdsmarkedet, deres etnicitet, registrerede lovbrud, så kom der to nye kriterier, nemlig indkomst og uddannelsesniveau. Nu var det ikke nok at være i arbejde eller under uddannelse. Nu betød det også noget, hvor meget man tjente, og hvor godt uddannet man var. Postbuddet og kassedamen kunne nu bringe et boligområde på Ghattolisten.

I juni 2015 fik Venstre igen regeringsmagten. Og i Lars Løkke Rasmussens nytårstale den 1. januar 2018 var kriminaliteten i ghettoområderne omdrejningspunktet. Det på trods af at kriminaliteten i samfundet generelt var på retur.

I 2018 blev den »plan mod parallelsamfund« vedtaget, som blev offentliggjort af Lars Løkke Rasmussen i dennes nytårstale. Og nu med Socialdemokratiets og SF's stemmer.

Som et led i den nye plan blev der nu to typer områder, hvor der blev udpeget 29 som ghettoområder og 15 som hårde ghettoområder.

I forbindelse med denne nye plan blev der investeret milliarder på at rive almene boliger ned, gøre boligerne klar til salg til private investorer og på at omdanne familieboliger til attraktive ungdoms- og ældreboliger.

Planen er at gøre de såkaldte ghettoer til noget man mente var almindelige boligområder, uden for mange mennesker med sociale problemer som arbejdsløshed og kriminalitet. Og ikke mindst for mange med ikke-vestlig herkomst. Ingen havde øje for konsekvenserne for de familier, som bor i disse bebyggelser. At det er deres hjem. At det er her de har deres sociale netværk. At børnene har deres kammerater, deres børnehaver og skoler. At beboerne var glade for at bo der og følte sig trygge. I Vollsmose skal der bl.a. rives 1.000 boliger ned. I Gellerupparken skal der rives 400 boliger ned. I Tøveshøj rives 200 boliger ned. Og i Mjølnerparken sælges 226 lejligheder til en privat investor.

I 2019 udpegede ministeriet 28 ghetto-områder og 15 hårde ghettoer. I 2020 blev der kun udpeget 15 områder som ghetto-områder og 13 som hårde ghettoer.

Den 23. november 2021 blev der indført en ny områdetype, kaldet forebyggelsesområder. I disse områder indføres obligatorisk fleksibel udlejning, og der lægges begrænsninger på den kommunale anvisning med det formål at forebygge, at området udvikler sig negativt og udvikler sig til et udsat boligområde. Den 1. november 2021 blev 62 områder udpeget som forebyggelsesområder.

Samtidig ændres navnet på ghettoområder til »Parallelsamfund« og »Hårde Ghettoområder« til »Omdannelsesområder«.

Hvem betaler for Ghettoloven?

Beboerne i de udpegede områder er frustrerede og vrede over love der betyder at deres hjem rives ned eller sælges til privat spekulation. Familier tvangsflyttes fra boligområder, hvor de er glade for at bo, hvor deres børn trives. Fra billige og gode almene boliger, i de fleste tilfælde til boliger i boligområder, de ikke kender, og til huslejer, som belaster en i forvejen anstrengt husholdning.

I Agervang i Holbæk var f.eks. kun 54 for mange mennesker uden for arbejdsmarkedet. Det betyder, at bebyggelsen er havnet på listen over »hårde ghettoområder«. Derfor skal der rives flere hundrede boliger ned. Man kan spørge, om det er løsningen for at få folk ud på arbejdsmarkedet? Og hvis beboerne i en bebyggelse har en lav indkomst: Forbedrer man så deres indkomst ved at tvangsflytte dem til en bolig, de ikke kan betale?

Udover de menneskelige omkostninger, så er det lejerne i de almene boliger der skal betale for Ghettoplanens gennemførelse.

VLAK-regeringen har indgået en aftale med DF, S, R og SF

Beboere markerer deres modstand mod nedrivning og frasalg af almene boliger

om at finansiere en samlet aftale mod parallelsamfundet med 10. milliarder kroner fra Landsbyggefonden. Penge som beboere i almene boliger har indbetalt til at bygge nyt og til at vedligeholde ældre alment byggeri. Herudover et trecifret millionbeløb hvert år fra statslige puljer.

Lejerne nægter at flytte

Bebyggelsen Nøjsomhed kom på statens ghettoliste i 2018. For at få bebyggelsen af ghettolisten valgte boligselskabet Boliggården at opsig 96 familier. Begrundelsen var, at deres opgange skulle omdannes til tilgængelighedslejligheder.

25 af de opsagte familier protesterede over opsigelsen. Men familierne blev sat under et gevaldigt pres, og 17 af den valgte at indgå en aftale om at flytte til en anden bolig. Tilbage står 8 familier, som nægter at flytte, fordi de mener, at deres opsigelse er sket på baggrund af deres etnicitet.

For at få disse 8 familier ud har boligselskabet måtte lægge sag an mod dem. Og ved retten i Helsingør fik boligselskabet medhold i, at opsigelserne ikke havde noget at gøre med, at de opsagte familier havde ikke-vestlig baggrund.

Den vurdering var Institut for Menneskerettigheder ikke enige i. »Vi er af den opfattelse, at der i denne konkrete sag er sket diskrimination, fordi der er lagt vægt på etnicitet i udvælgelsen af de opgange, der er blevet opsagt,« siger chefkonsulent Nanna Margrethe Krusaa fra Institut for Menneskerettigheder.

Beboerne har på den baggrund appelleret afgørelsen. Og sagen kommer for den 20. og 23. maj i år.

Sag mod boligministeren

I foråret 2020 indgav 11 beboere, på boligafdelingen Mjølnerparken vegne, et søgsmål mod Transport- og Boligministeriet for at have godkendt planer om salg af 226 boliger i Mjølnerparken. Også her er beboernes påstand, at salget sker ifølge den såkaldte Ghettolov. Og at loven er diskriminerende fordi Mjølnerparken er stemplet som ghetto på baggrund af, at et stort antal af beboere er af anden etnisk herkomst. Loven er derfor i

strid med lov om etnisk ligebehandling.

I første omgang havde boligminister Kåre Dybvad forsøgt at forhindre retssagen, med begrundelse at ansvaret for salget af Mjølnerparken ikke var hans men boligselskabet Bo-vitas, som er boligselskab for Mjølnerparken. Denne afvisning har Øster Landsret ikke været enige i. Og den 15. december gav retten Mjølnerparken medhold i, at de var berettiget til at lægge sag an mod boligministeriet.

I forbindelse med planerne om salg af Mjølnerparken har FN's Menneskerettighedsråd rettet henvendelse til den danske regering med en opfordring til at sætte frasalget af boliger i bero, indtil de danske domstole havde taget stilling til beslutningens lovlighed. Rådet har ligeledes tidligere gjort opmærksom på, at ghettoloven kan være i strid med FN's konvention om menneskerettigheder.

En uge efter at Øster Landsret havde givet Mjølnerparkens beboere medhold i, at der kunne føres retssag mod Boligministeriet, meddelte boligselskabet Bo-Vita, at de havde indgået en salgsaftale af 226 lejligheder med boliginvesteringsselskabet NREP og Industriens Pension.

På nuværende vides ikke, hvornår sagen om frasalget af Mjølnerparken kommer for retten. Men nyt i sagen er, at Østre Landsret har godkendt, at FN's to rapportører for henholdsvis diskrimination og bolig kan deltage som bi-interventionister på beboernes side.

Ukrainerne kommer

Den 19. og 20. marts i år holdt Boligselskabernes Landsforening konference på den tidlige LO-skole i Helsingør, Konventum. På et plenarmøde var Boligminister Kåre Dybvad i panelet. Formanden for Mjølnerparken Muhammed Aslam benyttede lejligheden til at oplyse, at i forbindelse med planerne om at sælge 226 lejligheder i Mjølnerparken har der i mere end et år stået omkring 50 lejligheder tomme. Han foreslog ministeren, at man stoppede planerne om at sælge disse boliger til en privat investor og i stedet brugte dem til at bosætte de ukrainske flytninge. Boligministeren afviste dette forslag med begrundelse, at han ikke ønsker at sætte flere års fremgang i udsatte boligområder over styr eller at modvirke det store arbejde, som kommunerne og boligorganisationerne har lagt i boligområderne de sidste år.

Man har et standpunkt til man tager et nyt.

I *Politiken's* søndagsudgave den 27. marts 2022 kunne man læse: »Regeringen arbejder på at gøre brug af udsatte boligområder til at huse ukrainere. Det siger indenrigs- og boligminister Kaare Dybvad Bek.« Og videre »Hvis der kommer 100.000, så er det klart, at så skal vi tage de tomme boliger i brug.«

En slidsom march mod fred

Mindeord om formand kammerat Kim Jong Il til et videomøde den 6. februar 2022 i København i anledning af 80-årsdagen for hans fødsel

Af Anders Kristensen, fhv. formand for Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea

Først og fremmest takker jeg for at være inviteret til komme med mine mindeord om kammerat Kim Jong Il i anledning af 80-årsdagen for hans fødsel.

Kammerat Kim Jong Il blev født i en guerillalejr i skovene omkring Paekdu-bjerget i den nordligste del af Ryanggang-provinsen den 16. februar 1942 midt under den brutale japanske besættelse af Korea og den heroiske modstandskamp.

Kammerat Kim Jong Il kom igenem sit voksenliv til at spille en vigtig rolle i ledelsen af DDF Korea og videreudviklingen af den koreanske revolution. Han blev færdiguddannet i nationaløkonomi på Kim Il Sung Universitet i 1964 og begyndte kort efter en karriere i Koreas Arbejderparti. I 1973 blev han valgt som sekretær for partiets centralkomite og på 6. partikongres i 1980 som sekretær for politibureauets præsidié samt en række militære poster i partiet. Sideløbende med arbejdet i Koreas Arbejderparti tilegnede han sig kompetencer inden for politik, ideologi, økonomi, historie og militær, og han stod i spidsen for at videreudvikle den af præsident Kim Il Sung skabte Juche-idé til også at omfatte en Juche-filosofi. Kammerat Kim Jong Il har også udviklet store kompetencer indenfor kunst, litteratur, arkitektur og filmvidenskab, som han elskede.

Kammerat Kim Jong Il har igennem årene udgivet en lang række bøger om politik, om ideologi, om socialisme som videnskab, om videreudvikling af Juche-ideen og om veje til genforening af det delte Korea – heraf har Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea udgivet flere på dansk.

Den slidsomme march

I 1994 døde præsident Kim Il Sung, og republikken stod tilbage i stor sorg og samtidig i store kriser, som var skabt af udefra kommende forhold. Socialismen var kollapsede i Østeuropa og USSR, og dermed var historisk gode handelsforbindelser på varebyttebasis brat afbrudt. Fremover skulle afregnes i hård valuta, som DDF Korea ikke havde, ligesom man ikke havde olie i undergrunden til dækning af brændstofbehovet. Kina var dengang inde i en gunstig økonomisk udvikling, men samtidig var deres udenrigshandel overgået til at finde sted på kapitalistisk markedsbasis – også overfor DDF Korea – med afregning

i cool cash hård valuta.

Men en ulykke kommer sjældent alene. I 1990'erne blev DDF Korea ramt af de værste naturkatastrofer nogensinde med skybrud og masseregn og ødelæggende oversvømmelser det ene år efterfulgt af total tørke det næste år og sådan fremdeles. Samtidig skærpede USA den militære trussel og sanktioner og flådeblokade mod DDF Korea i deres forsøg på at få styret

i Pyongyang til at bryde sammen. Clinton-administrationen var dengang meget skuffet over, at deres teori om et regimesammenbrud efter Kim Il Sungs død ikke virkede. Hvordan kunne det være, at DDF Korea ikke gik ned som de andre socialistiske lande? USA kendte ikke til Juche-ideens betydning for socialismen i Korea. USA ville derfor hjælpe til med at få deres ønsketækningspolitik til at gå i opfyldelse. Befolkningen i DDF Korea led på den baggrund store afsavn og også store ofre.

Kammerat Kim Jong Il som republikkens nye leder og militære øverstkommanderende stod overfor en enormt stor opgave. Under Kim Jong Il's ledelse blev en massemobilisering for kollektivt at overvinde krisen sat ind. Kammerat Kim Jong Il lancerede »the Arduous March« (Den Slidsomme March) – nogenlunde svarende til den Særlige Periode i Cuba på samme

tid – og det gik herefter langsomt fremad under Juche-ideens metoder, indtil man i de første år efter årtusindskiftet kunne erklære Den Slidsomme March for overstået med succes.

Selvom Kim Jong Il reelt var republikkens leder fra 1994 blev han først i 1997 valgt som generalsekretær for partiet, og senere genvalgt i september 2010. Ved en forfatningsændring i 1998 blev det fastslået, at titlen *præsident* for evig tid skulle tilhøre afdøde præsident Kim Il Sung – grundlæggeren af det socialistiske Korea. Derfor fik kammerat Kim Jong Il ikke titlen som præsident, men han blev valgt til den øverste statslige post i DDF Korea som formand for Den Nationale Forsvarskommission.

For fred og genforening

Kammerat Kim Jong Il er endvidere kendt for at være meget optaget af at opnå fred og genforening i Korea. Han tog initiativ til, at der i Pyongyang i 2000 og 2007 kunne underskrives to Nord-Syd Fælleserklæringer om Samarbejde, Forsoning og Genforening sammen med sydkoreanske præsidenter. Historiske erklæringer, der lagde spor ud for den videre Nord-Syd proces byggende på bl.a. præsident Kim Il Sungs forslag fra 1980 om dannelse af en koreansk konføderation. I 8 år så vi Nord-Syd erklæringerne og aftalerne langsomt blive implementeret med samarbejde på tværs af den ellers hidtil hermetisk tillukkede demarkationslinje mellem Nord og Sydkorea og på trods af USA's fortsatte blokade og sanktioner. Det var erklæringer og aftaler, der også lagde spor ud for den videre Nord-Syd proces til gavn for freden i både Korea og verden.

Desværre blev Nord-Syd processen sidenhen igen frosset helt ned og skrottet i 2008 af et nyt meget reaktionært konservativt styre i Sydkorea med støtte fra Bush-administrationen i USA og deres »Ondskabens akse«.

Under kammerat Kim Jong Il's ledelse har DDF Korea vundet respekt og anerkendelse internationalt og gjort det tydeligt, at republikken aldrig vil underlægge sig USA's verdensherredømme eller acceptere en genforening af Korea efter »Tysklandsmodellen«. Så selvom USA og Sydkorea skrottede alle aftaler med DDF Korea, så skrottede det koreanske folk aldrig opbakningen til de landvindinger, Kim Jong Il stod for i bestræbelserne for fred og genforening i Korea.

I DDF Korea kunne man konstatere med Bush-regeringens skrotning af alle aftaler med USA – både DPRK-US Agreed Framework fra 1994 og »Skridt-for-skridt« nedrustningsaftalen fra 2007 – , at USA massivt fortsatte den militære oprustning i Sydkorea og de koreanske farvande – herunder med atomvåben og andre masseødelæggelses – og andre avancerede våben – og med gigantiske USA-ledede krigsøvelser vendt imod DDF Korea for at berede sig på en aggressive imperialistisk invasion med regimeskifte i Nord som mål.

På den baggrund så man i DDF Korea ikke andre muligheder

end at færdiggøre sit atomvåben-udviklingsprogram. Efter den succesfulde prøvesprængning i Punggye i Nordhamgyong-provinsen i 2006 kunne DDF Korea erklære sig som verdens 9. atommagt under kammerat Kim Jong Il ledelse. En status der gjorde DDF Korea effektivt i stand til at modstå og afskrække USA-imperialismen fra at foretage militære angreb på republikken. DDF Korea havde ved egen kraft og egne højt specialiserede teknikere og videnskabsmænd udviklet det våben, som gjorde DDF Korea til sejrherre i opgøret med verdens største og eneste supermagt USA.

Selvom vi alle lykønskede DDF Korea og kammerat Kim Jong Il med de militære landvindinger, kæmper vi alle stadig for, at atomvåben en dag skal blive fortid over hele kloden.

En beskeden mand

Jeg har selv som formand besøgt DDF Korea 35 gange fra 1977 til 2019. De 12 af besøgene foregik, mens kammerat Kim Jong Il var republikkens leder. Jeg var der med en delegation fra Venskabsforeningen under de meget svære år under Arduous March og mange gange siden, hvor vi tydeligt kunne konstatere fremskridt i befolkningens levestand. Jeg har aldrig selv personligt mødt kammerat Kim Jong Il, men 5 gange været tæt på ham, når han til parader kom ud på balkonen på Kim Il Sung-pladsen. Kim Jong Il var en beskeden mand, der kun mødte få udenlandske ledere. Det stod i stærk modsætning til hans forgænger præsident Kim Il Sung, som nød at møde mange mennesker fra hele verden på alle niveauer. Jeg har personligt mødt Kim Il Sung fire gange, hvilket i dag giver stor respekt.

Det var med stor sorg, Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea modtog meddelelsen om, at DDF Koreas leder kammerat Kim Jong Il var afgået ved døden 69 år gammel alt for tidligt. Kammerat Kim Jong Il døde den 17. december 2011 af et akut hjertesvigt, mens han om morgenen var på arbejde på togrejse i Korea for at besøge arbejdspladser. Venskabsforeningen sendte dengang en kondolencehilsen til DDF Koreas ledelse og udtrykt vores dybeste medfølelse og støtte til den fortsatte opbygning af det socialistiske Korea og en uafhængig og fredelig genforening af Korea.

I dag mere end 10 år efter kammerat Kim Jong Il's død kan vi heldigvis konstatere, at DDF Koreas nuværende leder generalsekretær Kim Jong Un har været i stand til at vende sorgen til ny forstærket styrke til at videreføre arven efter både præsident Kim Il Sung og formand kammerat Kim Jong Il for opbygningen af den koreanske revolution, den anti-imperialistiske forsvarskamp og kampen for Nord-Syd forsoning, fred og en fredelig genforening uden fremmed indblanding og for videreførelse af den internationale respekt og anerkendelse, som kammerat Kim Jong Il skabte for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Udtalelse fra Dansk-Cubansk Forenings generalforsamling 26. marts 2022:

Cuba viser at en bedre verden er mulig

USA vil med blokaden af Cuba forhindre, at der vokser et blomstrende, socialistisk samfund frem i det fattige Latinamerika som dokumenterer, at en meget bedre verden er mulig – hvis blot man sætter en stopper for USA's plyndring og dominans af regionens lande.

På trods af 60 års økonomisk, finansiel og handelsblokade har Cuba skabt et samfund, som kan give verdens folk tillid til, at en bedre verden er mulig.

USA's blokade har kostet ekstremt dyrt. Vi kan kun gisne om hvor meget længere Cuba kunne være nået i retning af et velstående, produktivt og bæredygtigt samfund uden blokaden.

Verdens længste og hårdeste blokade runder 60 år! Men hvorfor iværksatte USA denne økonomiske krig mod Cuba i 1962?

Vi kan lade USA's daværende viceminister for interamerikanske affærer, Lester Mallory forklare det. I et memorandum skrev han dengang ordret: »Cuba skal nægtes penge og forsyninger for dermed at sænke folks løn og pengenes værdi med henblik på at fremprovokere sult, fortvivlelse og regeringens fald.«

Det var hensigten, og det er hensigten i dag, 60 år senere. USA vil ikke tillade, at der vokser et blomstrende, socialistisk samfund frem i det fattige Latinamerika som dokumenterer, at en meget bedre verden er mulig – hvis blot man sætter en stopper for USA's plyndring og dominans af regionens lande.

Af Cubas rapporter til FN fremgår det, at blokaden koster

Cuba omkring 90 millioner kroner hver dag. Hvis man lægger summen af tabte indtægter og øgede udgifter sammen for alle 60 år, bliver Cubas tab astronomisk og svarer faktisk til, at de 11 millioner cubanere hver har mistet en halv million kroner.

Det antyder, hvor meget længere det cubanske samfund kunne være nået – uden blokaden.

På trods af blokaden er Cuba i dag med alle sine mangler alligevel et land, som fattige lande og folk kigger mod med håb. For Cuba er nået langt.

Befolkningen er sikret uddannelse, sundhed og kultur. Der er ingen som dør af sult, og der er ingen hjemløse. Demokratiet i Cuba, der med rette betegnes »Folkemagten« er den ryggrad i det cubanske samfund, som sikrer sammenholdet og nærer den bevidste vilje til at forsvare Cubas selvbestemmelse mod stærke kræfters forsøg på af splitte og nedbryde med henblik på et systemskifte.

Dansk-Cubansk Forening udtrykker fra sin generalforsamling den 26. marts 2022 sin solidaritet med det cubanske folk og sin støtte til forsvaret af Revolutionen i Cuba.

Vi kræver, at USA straks ophæver sin blokade – et krav som lyder fra alle verdenshjørner; både fra regeringer og fra en folkebevægelse. Vi så det den 23. juni 2021, da 184 lande i FN's Generalforsamling stemte for en resolution om »nødvendigheden af at ophæve blokaden«. Kun to lande – USA og Israel – stemte imod. Og vi ser det når over 100 europæiske organisationer, fagforeninger og folkelige medier med #UnblockCuba kampagnen siger »Stop den økonomiske krig mod Cuba«.

Ophæv blokaden og lad Cuba vise, at en bedre verden med en bæredygtig samfundsordning er mulig.

60-året for Hans Kirks død

Af Jens Fransen

Gyvelen lyser op i juni måned. Således også for 60 år siden, da Hans Scherfig indledte sin nekrolog over sin nære ven Hans Kirk på følgende vis: »En junaften får man at vide, at nu er Hans Kirk død. Det er en lun og lys aften. Det suser i træerne og gyvelbuskene,«

Kirk og Scherfig var meget nære venner gennem mange år. Og de havde meget til fælles.

Et langt litterært oplæg om Kirk skal jeg undlade, al den stund adskillige har udfærdiget sligt. Men siden min meget tidlige ungdom har jeg læst og dyrket Kirk og Scherfig, da jeg begyndte at studere mine forældres bogreol. Klassikere som *Fiskerne*, *Daglejerne*, *De nye tider* og alle de andre har været tro følgesvende i mit liv.

Jeg vil her koncentrere mig om den mere ukendte Kirk og i den forbindelse vise, hvordan hans synspunkter lige pludselig bliver yderst aktuelle for folk, der tilhører venstrefløjen.

Som det burde være bekendt, var Hans Kirk blandt de kommunister, der blev interneret i forbindelse med det nazistiske Tysklands overfald på Sovjetunionen 22. juni 1941. Med ophold i henholdsvis Vestre Fængsel og Horserød var han interneret helt frem til 1943, hvorefter han var illegal. Fængselsopholdet prægede naturligt nok Kirk i årene lige efter befrielsen. Han blev medlem af »Den parlamentariske Kommission«, der havde til opgave at rense ud blandt dem, der havde støttet naziregimet. Et opgør, der skulle føres helt til tops.

Materiale havde han nok af. Hans breve til myndighederne er kendt og vidner om hans krasse pen. Ligeså digte. Scherfig citerer eksempelvis følgende, hvoraf jeg kun gengiver 1., 2. og sidste strofe ud af 14

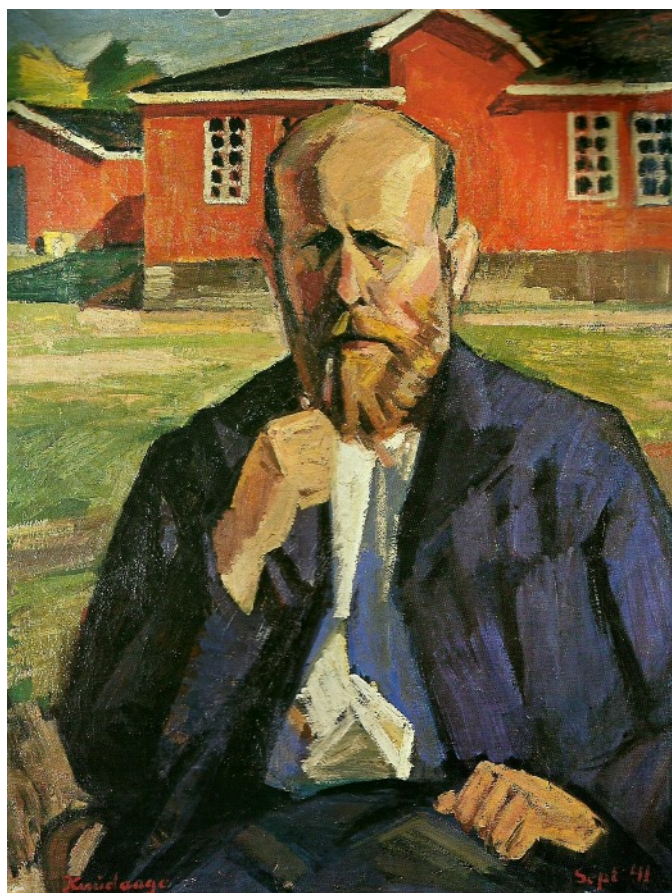
»En celle i Vestre Fængsel
en vask, en træbænk, et bord.
To celler ved siden af mig
sad en, der var fængslet for mord

Hver morgen raslede nøgler,
og døren gik op med et brag.
Lyset blev tændt i cellen,
nu gryed' den nye dag.

Nej ikke dø kammerater,
men kæmpe så godt vi kan,
for det, som er mere end livet :
ret, frihed og fædreland.«

Sammen med Martin Nielsen, folketingsmedlem, Arbejderbladets redaktør og tidligere koncentrationslejr fange i Stutthof, udgav de i 1946 en bog med titlen *Processen mod Scavenius* på forlaget Thaning og Appel.

Det er en tænkt proces mod den tidligere udenrigsminister og statsminister Erik Scavenius samt hans nære allierede under

Hans Kirk malet i Horserød-lejren. Arkiv

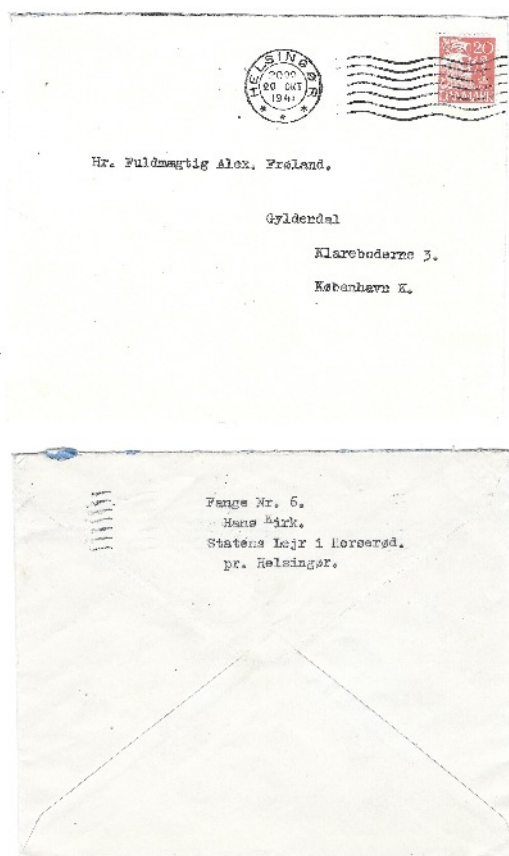
besættelsen – justitsminister Thune Jacobsen og trafikminister Gunnar Larsen.

Opbygningen er retsmøder, som de kunne have set ud. Men en del af teksten er hentet i officielle skrifter.

Jeg vil af gode grunde ikke inddrage alle enkeltheder, men blot give eksempler på nogle af de meget alvorlige tildragelser, der overgik regeringens mænd. Beundringen var svær at skjule i en bemærkning om »Store tyske sejre, der har slået verden med forbavelse«. Tyskerne foreslog en dansk-tysk mønt og toldunion under tysk førerskab, som Danmark var tæt på at tilslutte sig. I forbindelse med det tyske angreb på Sovjetunionen og efterfølgende landets tilslutning til Antikominternpagten kom holdningerne for alvor frem. Udtalelser som »Tyskland har nu vendt sig mod en magt, som gennem en årrække har betydet en trussel mod de nordiske staters velfærd og trivsel«. Og senere fremføres de kendte udsagn om, hvem der gennem tiden havde været bedst til at bekæmpe kommunismen i Danmark. Og det er som bekendt lidet flatterende for de etablerede såkaldte demokratiske partier i landet.

Tyskland stiler mod en europæisk nyordning, hvor Danmark stille og roligt skal indordne sig. Eftergivenhed lød devisen. Og modstand var af det onde.

Som bekendt kom det aldrig til en proces mod Scavenius eller andre af de samarbejdsvillige politikere under krigen.

Retsopgøret blev et opgør med de små fisk. De store slap nådigt. Også Scavenius og folkene omkring ham.

Set med nutidens øjne er problematikken stadig yderst aktuell. Som nation har vi for længst indordnet os under andre magter. Og dette tåler ikke kritik. Vi skal som folk og nation følge med og parere ordre. Ven og fjende er klart defineret. Hitlers planer om Neuropa er for længst blevet hverdag, og nu kommer også en Europahær.

Det pinte givetvis Kirk livet igennem, at opgøret og egne ydmygelser ikke førte til politisk erkendelse og anerkendelse. Romanerne *Klitgaard og sønner* samt *Djævelens penge*, der oprindeligt blev bragt som føljeton i *Land og Folk*, er eksempler herpå.

Kirks store indsats for retfærdighed ses også tydeligt i de utallige skildringer, han skrev til *Land og Folk* om »små eksistenser« rundt omkring i Danmark. Og han kom langt omkring. Fra Højer til Nordjylland, Fyn, Sjælland. Ja overalt. Min afdøde far kendte lidt til historien om Store Restrup fortalt i 1959, idet vi boede i Sønderholm fra 1958-1961.

Tidligere medfanger havde en stor stjerne hos Kirk. Lokalt her i Slagelse bør nævnes, at Kirk deltog ved begravelsen af den lokale DKP-formand og tidligere Hørserød-fange Jens Peter Sørensen i 1953. Kirk holdt her en tale, som jeg desværre ikke kender indholdet af.

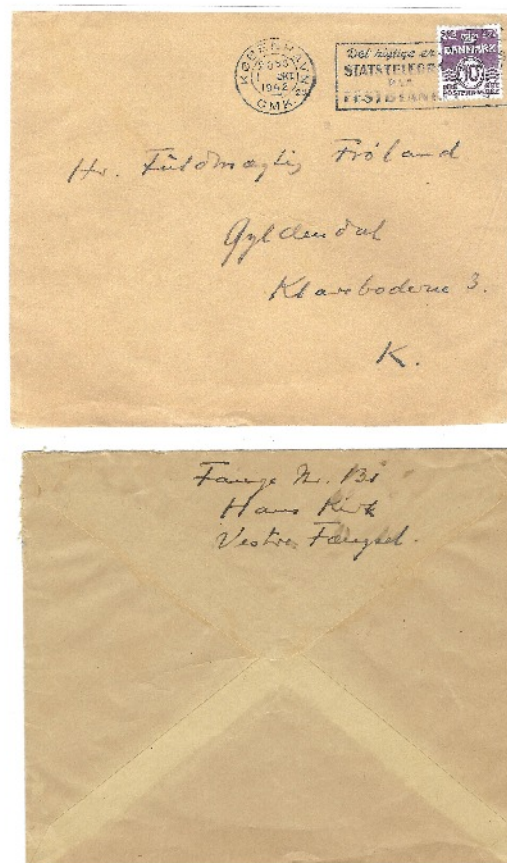
Kirk er ikke helt glemt som forfatter, men mange vil gerne underspille hans kommunistiske sindelag.

For Kirk var kommunist med liv og sjæl. Selv på dødslejet var det partiet, han sendte sin sidste hilsen til under overskriften »Kære kammerater«. Og med alt det Kirk gennemlevede af op- og nedture vil jeg formode, at han også i de svære tider, der siden fulgte, ville have været en stolt kommunist. En, vi kan være stolte af. En, der ikke svigtede og ikke stak halen mellem benene. Hans udtryk om vendekåber og usselrygge huskes stadig. Og disse typer ses stadig den dag i dag.

Send dine tanker, når du ser gyvelen blomstre i juni.

De to viste brevomslag fra 1941 og 42 til Forlaget Gyldendal kan måske henføres til dele af manuskriptet til *Slaven*, der forsvandt i fangenskabets. Romanen udkom først i 1948.

Brevenes indhold har jeg ikke.

Georg Laursen, en dansk internationalist

Af John Poulsen

På det såkaldte »Blågårdsgade-parti«s kongres i februar 1923 blev malersvend Georg Laursen (1889-1977) fra Århus valgt til formand. Partiet, der var opstået efter splittelsen af DKP i februar 1922, havde fået sit navn, fordi det havde »erobret«

Arbejderbladet, der havde til huse i Blågårdsgade. Det oprindelige parti blev kaldt »Møntergade-partiet«, fordi dets lokaler lå i Møntergade 8. Georg Laursen havde været med til at stifte det i 1919 og havde siddet i centralkomiteen indtil august 1922, da han gik over til udbryderpartiet. I september 1923 blev de to partier genforenet, og Ernst Christiansen blev formand og Georg Laursen næstformand. Den post beholdt han, indtil han forlod Danmark i 1925.

Det er ikke mange, der kender Georg Laursen (GL). Der findes enkelte interviews med ham i *Land og Folk* og en nekro-

Tre partiveteraner fra partiets 50 års jubilæum 1969. Fra højre: Alfred Jensen, Georg Laursen og Peter Petersen. ABA

log fra 1977. Men efter åbningen af Kominterns og SUKPs arkiver i Moskva er der fremkommet en række dokumenter, som fortæller noget, men ikke alt om hans virke her og i udlandet. Med baggrund i disse og andre materialer skrev historikeren Julie Birkedal Riisbro to artikler om ham i *Arbejderhistorie* i 2015 og 2016, og nu har hun sammen med Niels Erik Rosenfeldt skrevet bogen *Agent for Lenin og Stalin – En dansk malers utrolige liv*, som er en betydelig udvidelse af de tidligere artikler, uden dog at bringe så meget nyt om ham, men derimod meget om udviklingen i Sovjetunionen skildret på den sædvanlige antikommunistiske facon. Dertil kommer, at forfatterne ikke holder sig for gode til at nævne, at GL er født samme år som Hitler. Det kan kun opfattes som en mærkværdig og meningsløs perfiditet, for det er der jo mange andre der er, f.eks. Chaplin og Carl von Ossietzky.

Georg kom fra en arbejderfamilie i Svendborg, som senere flyttede til Århus, hvor han blev uddannet til maler. I 1906 meldte han sig ind i Socialdemokratisk Ungdomsforbund (SUF) og to år senere i Socialdemokratiet og Malernes Fagforening. I 1909 tog han på valsen og slog sig ned i forskellige byer i Tyskland, hvor han kunne få arbejde og med det samme blev fagligt aktiv og f.eks. valgt som bestyrelsesmedlem i Malernes Fagforening i Stuttgart. Pga. deltagelse i organiseringen af strejker måtte han forlade byen. Derfra tog han til Svejts, hvor han opholdt sig i otte år, det meste af tiden i Zürich. Her blev han også fagligt organiseret og medlem af den venstreorienterede socialdemokratiske forening »Eintracht«, som havde mange udlændinge som medlemmer. Han lærte Lenin og en række ledende bolsjevikker at kende i den såkaldte Kegelklub, og det endte med, at han fungerede som kurer for Lenin, da han nemt kunne rejse ind og ud af landet med sit danske pas. Fordi han havde været med til at organisere strejker, blev han i marts 1919 anholdt og udvist fra Svejts for bolsjevikisk virksomhed og propaganda.

Da han kom hjem til Danmark, slog han sig igen ned i Århus og var som tidligere nævnt med til at stifte DKP, som han indtog ledende poster i, men i 1925 bad han om orlov og rejste i juni til Berlin for at arbejde for den sovjetiske efterretningstje-

neste. Under sit arbejde kom han i kontakt med en person, som stak ham til det tyske politi. Han blev anholdt i marts 1926 og idømt 2½ års tugthus, men kom fri i januar 1927 ved en fangeudveksling mellem Tyskland og Sovjetunionen på den betingelse, at han aldrig ville rejse ind i Tyskland igen. Sammen med sin kæreste Elfride rejste han til Sovjetunionen, hvor de blev gift i Moskva i 1928. Samme år blev de sovjetiske statsborgere og Georg medlem af SUKP, og for at sløre sin identitet skiftede han efternavn til Moltke. Efter tre års ophold i Moskva blev han sendt til Shanghai. Det er aldrig kommet frem, hvad han foretog sig der, men måske har han arbejdet sammen med den tyske kommunist Ruth Werner (født Kuczinsky), der opholdt sig samtidigt i Shanghai. Han er dog ikke nævnt i hendes bog *Sonjas Rapport*, hvori hun skildrer sin virksomhed som spion.

Da han kom tilbage fra Shanghai, hvornår vides ikke nøjagtigt, fik han det særlige ærestjekistegn, hvilket må betragtes som en hæder for en stor indsats. Derudover er det sparsomt med oplysninger, og i forbindelse med Moskvaprocesserne begynder forfatterne at spekulere i, hvad Georg kan have gjort, tænkt og følt, uden at de har noget som helst kendskab til det. De går så vidt som til at skrive, at »vi ved heller ikke hvad han måtte have gjort for at afværge trusler mod sig selv og sin familie«, hvilket kun kan opfattes, som om han havde indgået en aftale om, at der ikke skulle ske dem noget.

I 1940 blev han overført til Kominterns kadreafdeling, hvis opgave det var at undersøge de ledende kadre i de forskellige landes partier. Da krigen brød ud, flyttede Komintern mod øst til Ufa, og det gjorde GL også. Her fortsatte han med at være leder af radioudsendelserne til Norge og senere også af danske udsendelser. Da Komintern blev opløst i 1943, overtog SUKP opgaverne, og han blev overført til det såkaldte Institut 205, hvor han blev seniorkonsulent med reference til de skandinaviske lande. Instituttet blev i 1948 en del af SUKPs udenlandsafdeling, og han blev overført til Den statslige Radiokomite. I september 1949 havde han den ubehagelige oplevelse, at en medarbejder afgav falske oplysninger om ham med det resultat, at han i 1950 blev idømt 5 års forvisning fra Moskva, men fik lov til at vende tilbage allerede i 1951. Samtidig med dommen blev han ekskluderet af SUKP og frataget sin pension, og derfor skrantede økonomien, men det hjalp noget, da Nexø forærede ham honoraret for en af sine bøger. Efter Stalins død blev han rehabiliteret og fik sit medlemskab og sin pension igen. Det virker derfor ikke troværdigt, når forfatterne skriver at »som mangeårig stalinist har han næppe set med udelt glæde på opgøret med Stalin«, når han selv var blevet uretfærdigt dømt i en hemmelig proces. På et tidspunkt i halvtredserne overvejede han at rejse tilbage til Danmark, men i stedet kom han hjem på besøg flere gange. Bl.a. deltog han i partiets jubilæer i 1959 og 1969 som en af de få veteraner.

I 1970 tilbød han Danmarks Radio at fortælle om sit eventyrlige liv, men det havde ingen interesse. Han døde den 2. maj 1977, 88 år gammel, og året efter døde også hans hustru.

Julie Birkedal Riisbro & Niels Erik Rosenfeldt: *Agent for Lenin og Stalin*. Kristeligt Dagblads Forlag. 348. s. 300 kr.

Glemt fotograf dukket op igen

Af John Poulsen

Den 1. august 1937 fulgte et kilometerlangt sørgetog med titusinder af mennesker en bære indhyllet i den spanske republiks flag igennem Paris' gader. I kisten lå den tyske krigsfotograf Gerda Taro (1910-1937), der var faldet ved Brunette, lige uden for Madrid, den 26. juli. Bag ved kisten gik hendes kæreste, den berømte fotograf Robert Capa, helt knust. Begravelsen var organiseret af Frankrigs kommunistiske Parti, og sørgetogets mål var Père Lachaise kirkegården, hvor hun skulle begraves som martyr, ikke langt fra kommunardernes grave. Louis Aragon og Pablo Neruda talte ved graven, der var dækket med kranse og blomster.

Herefter gled Taro over i glemslen, dog ikke i DDR. I 1970 blev en gade i Leipzig, den by hvor hun boede som ung og var politisk aktiv, opkaldt efter hende. Under gadeskiltet stod der »Gerda Taro – Ungkommunist – Med til at grundlægge den Internationale Brigade og faldet i kampen mod fascismen«, men denne del af skiltet blev afmonteret i 1990 efter murens fald.

Men pludselig kom der fornyet interesse for hende, da det i 2007 kom frem, at der i Mexico var fundet en kuffert, den såkaldte »Mexicanske kuffert«, indeholdende 130 filmruller med næsten 5.000 negativer med motiver fra den spanske borgerkrig. De var i 1940 blevet smuglet ud af Frankrig af en mexicansk diplomat og derefter glemt. Filmene var taget af Gerda Taro, Robert Capa og David Seymour. En del af hendes og Capas fotos blev udstillet på det Internationale Fotografiske Center i New York, hvor indholdet af kufferten i dag befinder sig. Herefter vistes dele af udstillingen i forskellige lande, og der udkom en række bøger om hende. Interessen for hende førte også til, at en række gader i Stuttgart, hvor hun blev født, i Paris hvor hun boede i emigration fra 1933, og i Madrid blev opkaldt efter hende, og endelig fik et nyt gymnasium i Leipzig hendes navn i 2019.

En af dem, der blev optaget af hende, var forfatteren Helena Janeczek, som i fem år studerede hendes liv og derefter skrev romanen »Pigen med Leica'et«, som netop er udkommet på dansk.

Nok er der tale om en roman, men den ligger tæt op af virkeligheden. Den er bygget op sådan, at tre af hendes nærmeste venner fra Leipzig og Paris, Willy Chardack, Ruth Cerf og Georg Kuritzkes, fortæller, ikke kun om Gerda Taro, men også om deres eget liv. Der gives en fin skildring af deres oplevelser i Leipzig, og af hvordan man behandlede de politiske flygtninge i Frankrig. Ligesom i Danmark måtte de ikke tage ordinært arbejde, men for at overleve tog de sort arbejde til en ringe løn og levede under usle forhold på billige hoteller. De skulle møde op hos politiet og dokumentere, at de havde penge nok til at leve for, ellers blev de sendt hjem. Taro var heldig, for hun

kunne fransk og havde derfor mulighed for at tjene lidt penge ved at skrive artikler til forskellige blade. Senere, efter at hun havde lært at fotografere af Robert Capa, tjente hun penge som fotograf, og man kan sige, at det blev hendes skæbne, da hun med sit kamera i hånden kæmpede i den spanske borgerkrig og faldt.

Født Gerda Pohorylle i Stuttgart 1910.

Flyttede til Leipzig i 1929 og blev aktiv på venstrefløjen

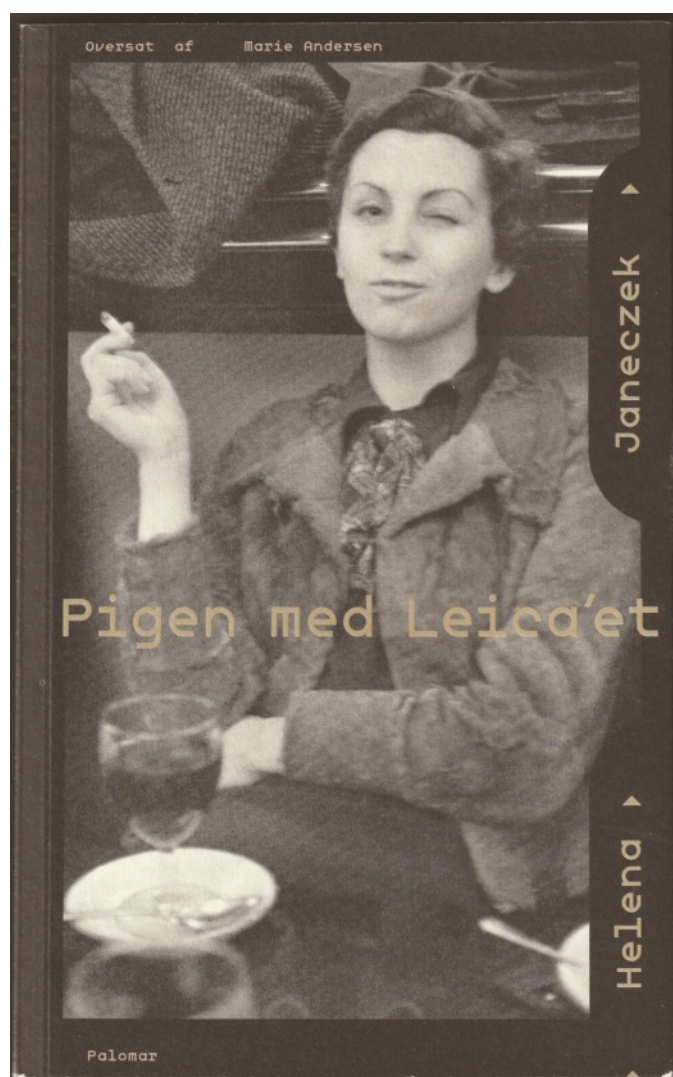
Fængslet i to uger i 1933 og flygtede til Paris

Mødte Erno Friedmann (Robert Capa) i 1934 og begyndte at fotografere

Rejste til Barcelona 5. august 1936 for at støtte folkefrontsregeringen som fotograf

Døde 26. juli 1937 ved Brunette-fronten

Helena Janeczek: *Pigen med Leica'et*. Forlaget Palomar. 336 s. 300 kr.

William Heinesens små perler

Af John Poulsen

I en samtale med Eigil Søholm (*Godheds ubændige vælde*, Gyldendal 2000) sagde William Heinesen: »Jeg er ikke særlig god til at udtrykke mig i den essayistisk-filosofierende form«. Bemærkningen må skyldes en overdreven beskedenhed, for udsagnet tilbagevises i hvert fald ved læsningen af *Om børn, træer, hvaler og andre, der har god tid*. Bergur Rønne Moberg har foretaget et udvalg af små prosastykker fra Heinesens håndskrevne notesbøger fra 1957 til 1985, der hidtil har ligget i dvale i Det kongelige Biblioteks arkiv, og deraf skabt ikke blot en poetisk perlekæde, men også en nøgle til yderligere forståelse af Heinesens værker og af mennesket bag dem.

Notaterne veksler mellem at være på et par linjer til et par sider, de fleste er daterede, så man kan sætte dem i relation til skrive tidspunktet, og de er overordnet refleksioner over hans livs- og verdensopfattelse, over liv, død, evighed og forgængelighed. Går vi mere i detaljer, så spiller litteratur en stor rolle, og der bliver uddelt ris og ros. I risen blandes en knivspids vitriol, for den rare mand har sine aversioner. Det er forfattere, der sætter en ære i at skrive uforståeligt og menneskefjendsk, for der må være en mening med at henvende sig til læsere, og som magister Mortensen siger i *De fortabte spillemænd*: »Godhed er for hede helvede en realitet.«

Musik fylder også meget, for det var fra barns ben og videre frem en uundværlig del af Heinesens liv. Dog helst ikke længe tilbage end til 1700-tallet og ikke for langt ind i 1900-tallet. I det hele taget er Heinesen ikke så meget for det eksperimentende, der nemt kan ende i meningsløshed.

Det var først da Heinesen (1900-1991) var højt oppe i alderen, at færingerne tog ham til sig. Der var jo det der med, at han skrev på dansk og dermed af nogle betragtedes som lidt af en »danskerlakaj«. Årsagen var den enkle, at hans mor var dansk og i hjemmet taltes der dansk, ligesom det var det sprog, der blev benyttet, da han gik i skole. Dertil kom hans politiske holdninger. Han var imod krig, kirke og kapitalisme og lagde ikke skjul på det, hvad der næsten gjorde ham til KGB-agent, og i sine bøger satiriserede han over borgerskab og missionsfolk. Disse holdninger tages også op i notaterne. Hans bedste danske venner var kommunisterne Otto Gelsted og Hans Kirk, og han skrev mange kronikker til *Land og Folk*, ligesom han gerne leverede stof til *Folkets Jul*, men han var aldrig tilsluttet DKP eller andre partier ud fra den selverkendelse, at han ikke var egnet til at underordne sig partidisciplin.

Men hvis færingerne ikke elskede ham, så elskede han til gengæld dem, og alt hvad han skrev, havde som grundtanke at gøre dem og øerne synlige ude i verden. Det endte da også med, at han i 1980 blev æresborger i Torshavn, og med et stort fakkeltog til hans hjem, da han fyldte 90 år, selv om der i 1978

igen var opstået lidt surhed i forhold til ham. Danmark og Færøerne havde indstillet ham til Nobelprisen, og da Heinesen hørte om det, skrev han til det svenske akademi, at han ikke ønskede at være kandidat, for skulle akademiet vælge en færøsk forfatter, burde det være en, der skrev på øernes sprog. Den ære ville færingerne ellers gerne havde delt med ham – selv om han skrev på dansk.

Jeg læste bogen i et træk, for det er svært at styre sig, når man sidder med sådan en perlerække i hænderne, men det kan ikke anbefales. Den skal hellere indtages i afmålte doser, for der er så meget tankegods i hver perle, at man bør tage sig tid til at fordøje det.

Om børn, træer, hvaler og andre, der har god tid. Poetiske perler af William Heinesen. Redigeret af Bergur Rønne Moberg. Forlaget Sprotin. 268 sider. 298 kroner

**Ingen amerikanske baser på dansk jord
Ingen våben til Ukraine
Ingen danske tropper i Balticum
Danmark ud af NATO
Hold fast ved forsvarsforbeholdet**

- og hav en god 1. maj!

Danmarks Kommunistiske Parti

**I ØNSKES ALLE EN RIGTIG
GOD OG RØD 1. MAJ**

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea ønsker :

God 1. Maj!

STØT DEN SOCIALISTISKE OPBYGNING I KOREA!

STOP BLOKADEN OG SANKTIONERNE!

STØT TOTAL ATOMAFRUSTNING PÅ DEN KOREANSKE HALVØ!

STØT KOREAS UAFHÆNGIGE OG FREDelige GENFORENING!

USA UD AF KOREA!

STYRK DEN INTERNATIONALE SOLIDARITET!

Læs mere på: dk-korea.dk

**Dansk-Cubansk Forening ønsker alle
medlemmer og venner en
GOD 1. MAJ.**

**Og vi ønsker USA's blokade ad helvede til!
- med jeres hjælp.**

www.cubavenner.dk

DKU holder landsmøde!

I weekenden d. 28-30 Januar 2022 afholdt Danmarks Kommunistiske Ungdom sit første landsmøde siden navneskiftet på generalforsamlingen i sommers. Til landsmødet var fremmødte kammerater fra alle organisationens lokalafdelinger, fra Aalborg til Falster.

Her på landsmødet blev DKUs fortsatte politiske program og minimumsprogram behandlet, og dette var med til at forme DKUs fremtidige virke. DKU fik på landsmødet behandlet fundamentale spørgsmål for den danske arbejderungdom, heriblandt spørgsmålet om den faglige kamp, kampen mod EU og en konsekvent anti-kapitalistisk, anti-imperialistisk linje blev konsolideret. På DKUs højeste demokratiske organ, landsmødet, blev alle disse spørgsmål behandlet gennem kammeratlig diskussion, hvilket generelt højnede hele det fremmødte kammeratskabs klassebevidsthed, og herigennem fik vi hævet organisationens forståelse af det samfund, vi lever i.

På landsmødet var repræsentanter fra proletariske partier, bevægelser og lande fremmødte. Disse består af:

KNE - Grækenlands kommunistiske partis ungdom
 Revolutionære Socialister
 Danmarks Kommunistiske Parti
 Kommunistisk Parti i Danmark
 Kommunistisk Parti
 Dansk-Cubansk Forening

Venskabsforeningen Danmark - Den Demokratiske Folkerepublik Korea

Den Cubanske Ambassade

Den Vietnamesiske Ambassade

Derudover blev lykønskninger og hilsener modtaget fra vores nordiske kammerater i:

RKU - Revolutionär Kommunistisk Ungdom

SKU - Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund

Finland - Kommunistinuoret ry.